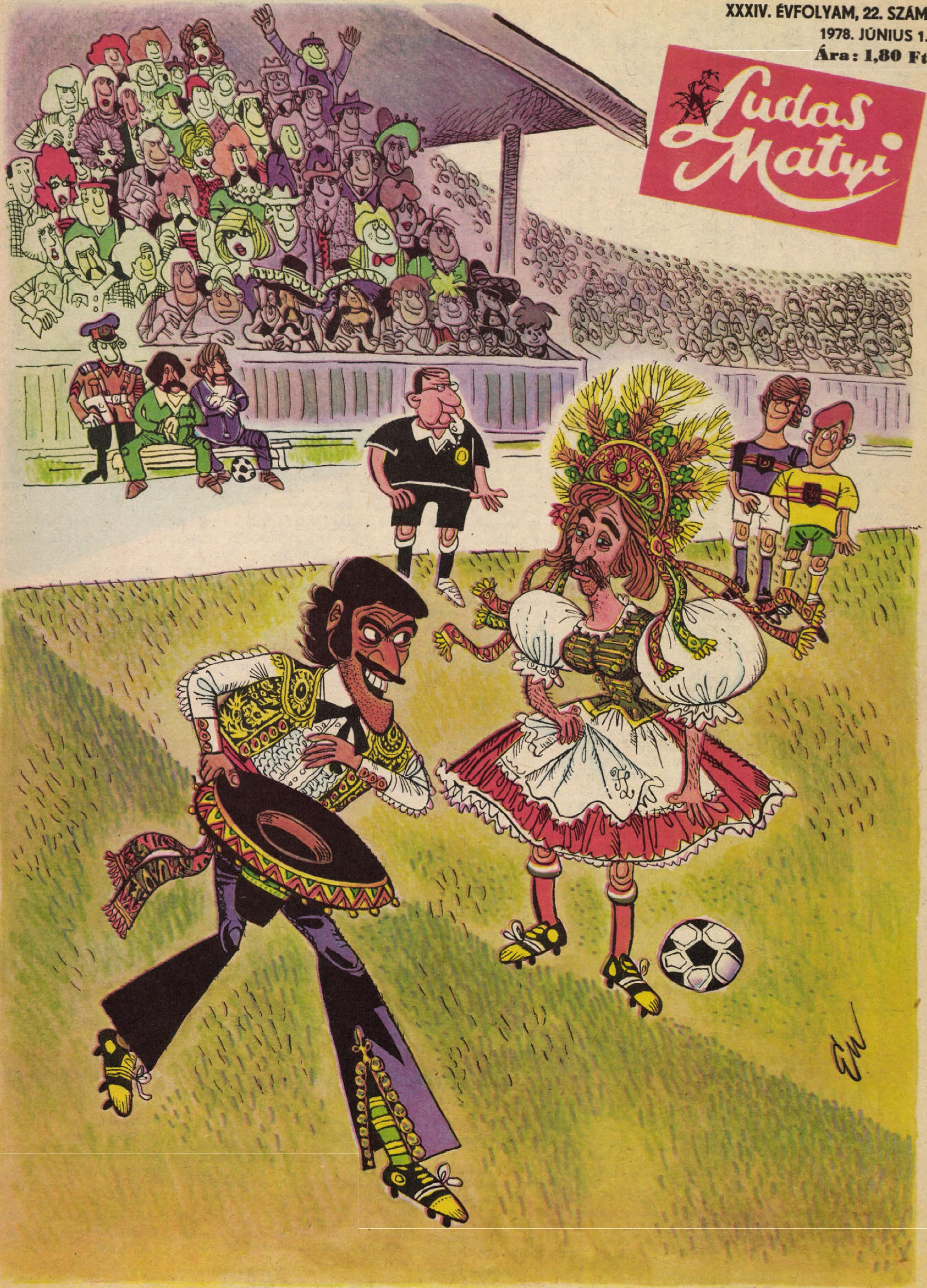
XXXIV. ÉVFOLYAM, 22. SZÁM
1978. JÚNIUS 1.
Ára: 1,80 Ft

Ludas Matyi

Endrődi István rajza

KEZDŐDIK A TÁNC... ***Argentin tangó lesz — vagy magyar csárdás?***

KEDVES LUDAS!

AZ ÚT, MEG A PARKOLÓ, AMI NINCS

A kör olyan önmagába visszatérő görbe vonal, amelynek minden egyes pontja, egy megadott ponttól, a középpontjától egyenlő távolságra van. Így tanultam hajdan az iskolában, s nem hiszem, hogy az időközben eltelt félévszázad alatt ez a tétel megváltozott volna. Bár mostanában már kételkedni kezdek az egészben.

Megismertem egy másfajta kört. Íme:

Miskolcon a belvárosi lakótelep házaiba még 1976 őszén költöztek be a lakók. Feltehetően az illetékes építészeti hatóságok ezt megelőzően használható létesítményként vették át. Ennek ellenére a házakból igen nehéz kijönni, mert a terepet nem rendezték, törmelék és sártenger övezi az épületeket. Igaz, a főútvonal mellett május elsejei felajánlásban — másfél év késéssel! — a sár tetejére járda gyanánt aszfaltréteget szórtak. A betérő útvonalra hat kapu nyílik 198 lakásból. Az út itt zsákutca, egyben autóparkoló. Hatvan autó helye fel van festve az út — beépítetlen — bal oldalára és hurokszerű végére, a jobb oldalon az út szélén parkolnak a kocsik. A házakból viszont ezek miatt nem lehet kijönni csak a sártengeren keresztül, gyerekkocsival sehogy. Hatnyolc méter széles majdani parksáv húzódik itt, járda nincs. Esős időben a következő megoldások kínálkoznak: a lakó liften felmegy a legfelső emeletre, a kilencedik és tizedik közé (ha jó a lift!), tizennyolc lépcsőfokon feljut a ház tetejére, onnan a szomszéd házéra, s keres egy olyan liftet, amellyel olyan kapuhoz jut a házsor túlsó felén — egy másik utcában — ahonnan járda vezet a főútra; a ház tetejéről integet egy arra járó helikopternek, mivel telefon — természetesen (?) — nincsen; utolsó lehetőség, hogy a lakó felgyűri nadrágja szárát és átgázol a pocsolyákon.

Az egyik lakó a rendőrhatósághoz fordult, kérve, teremtsenek rendet a zsákutcában, illetve a parkolóban, hogy az ott lakók veszély nélkül, s egyáltalán kijöhessenek a házakból. A rendőrhatóság illetékes vezetője a panasszal írásban egyetértett, s a beadványt

a városi tanács megfelelő szervéhez továbbította, kérve a járda kiépítését, illetve az úttest jobb oldalán „Megállni tilos!” tábla elhelyezését. A megfelelő tanácsi szervtől kapott magánjellegű értesülés szerint a későbbiekben e területen fizető parkolóhelyet létesítenek, ahol őr tart majd rendet. A tanácsi osztály soronkívüli intézkedést kért a beruházási vállalattól, hogy végezze el végre azokat a munkákat, amelyek az inkriminált helyen a gyalogos közlekedést biztonságosabbá teszik, s amelyeket már régen el kellett volna végeznie egy korábbi határozat értelmében. Ennek az átiratnak másolatát a panaszos lakónak megküldte. Egy másik levélben arról tájékoztatta a panaszost, hogy a kifogásolt útszakasz és a parkoló, éppen az említett okok miatt még nincs üzembe helyezve, hivatalosan tehát nincsen, s mert nincsen, a rendőrhatóság „ellenőrzést nem folytat nevezett útszakaszon, mindaddig, míg az üzembe helyezés meg nem történik.”

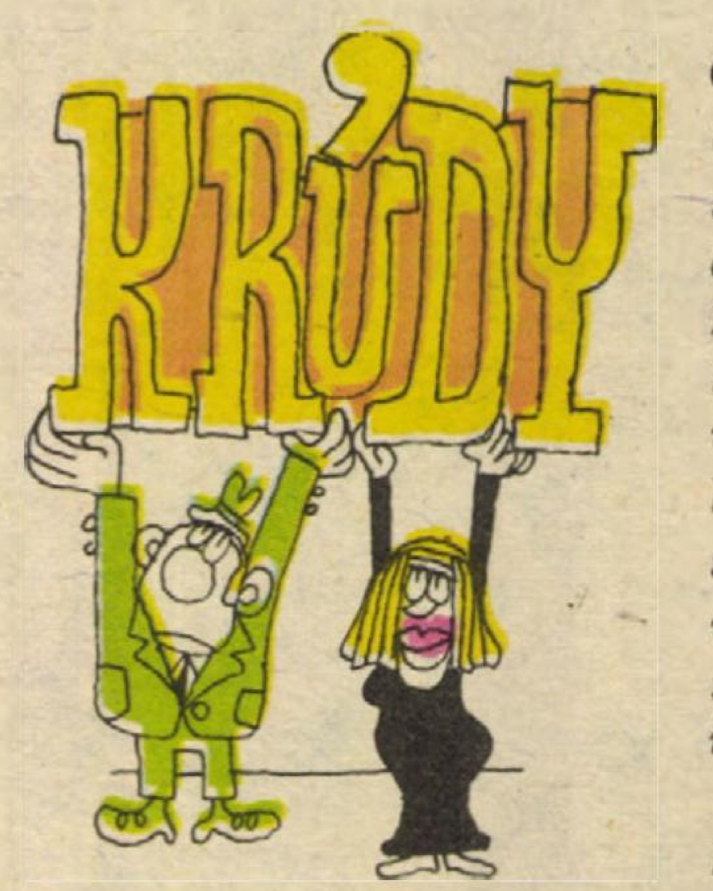
Az úttesten és parkolóban, amely a hatóság szerint nincs, a délutáni órákban 80—100 kocsi szorong, különös tekintettel a közeli nagyáruházra. Hány autó fog itt állni, ha a parkoló valóban létezni fog?! Egyébként a tanács arról is értesítette a panaszost, hogy a „Megállni tilos!” táblát nem teheti ki, mivel „akkor az ott lakók esetleges bútorszállítása is lehetetlenné válik”. A lakók másfél éve beköltöztek, üres lakás nincs.

A kör bezárult: a lakók nem tudnak kijönni — ráadásul a május is milyen esőkkel jött, s hogy aranyat érne, itt nem érezhető! —, az úttestre és parkolóra nem lehet panasz, mert hivatalosan nincsen. Aki pedig kétkedne, hogy mindezekben bármi túlzás adódik, annak szívesen megmutatom a miskolci városi tanács Ép. 28.622/1978. számú levelét, amely a fentieket osztályvezetői aláírással és körpecséttel tanúsítja.

De sebaj! Jön még augusztus 20., meg más ünnep! Csak sor kerül az elmulasztott köteles munka ünnepi felajánlásban való pótlására.

Benedek Miklós

KRÚDY GYULA UTCA

Elég rövid utca a Krúdy Gyula utca Budapest nyolcadik kerületében: a Mikszáth Kálmán teret köti össze a József körúttal. Nem tudom pontosan, mikor neveztek el utcát a fővárosban Krúdyról, de, hogy jól tették — és Mikszáth, Bródy Sándor, Reviczky Gyula meg Puskin szomszédságában: jó helyre is — az bizonyos.

Nem tudom pontosan, mikor, de lehet már tíz-tizenöt esztendeje is. És azóta egyfolytában ugyanazok az utcanévtáblák láthatók a sarkokon, számszerint tizenegy. És kivétel nélkül mind a 11 táblán rosszul írták a nagy író nevét, így: Krudy, holott — erre ő külön gondot fordított, ha szabad így kifejezni: háklis volt rá — Szindbád halhatatlan alkotója hosszú ú-val írta a vezetéknevét, így: Krúdy. Hátha egyszer így írta és ez volt az akarata, akkor halálában sincs jogunk megfosztani őt ú betűjének ettől az ékezetétől. Kivált nem a nyílt utcán, ahol mindenki olvashatja és mindenkibe rosszul idegződhet be a Krúdy név helyesírása.

1878. október 21-én született Krúdy Gyula, azaz: rövidesen századik születésnapját ünnepeljük. (Halálának május 12-én volt a 45. évfordulója, de azt már lekéstük.) Gondolom, még idejében hangzik el a figyelmeztetés: legalább addigra és avval is ünnepeljük meg méltóképpen a centenáriumot, hogy — kerül amibe kerül —, cseréljük ki a Krúdy utca valamennyi utcanévtábláját olyanra, amelyen helyesen áll az író neve.

(bt)

LASSÚ EXPRESSZ

Május 14-én a Körös expresszel utaztam Budapestről Gyulára, még aznap vissza. Az expressz-sebességet csak hébe-hóba lehetett észlelni és sokat álltunk nyílt pályán. Következmények: odafelé harminc, visszafelé negyven percet késtünk. Egyetlen napon összesen hetven percet rabolt el a MÁV a gondosan előkészített útiprogramból! A Körös expresszre egyébként kötelező helyjegyet váltani az utasnak. A menetidő pontos betartása miért nem kötelező? Mármint a vasútnak.

Ha minden perc késést pénzben fizetne vissza a MÁV az utasoknak, talán gyorsabban robognának az expresszek is. A késésért hangosbeszélőn kérnek elnézést a pályaudvarokon azoktól, akik várják a vonat utasait. Az udvariasság egymagában sovány vigasz.

Az útitársak panaszkodtak a vonaton, hogy az expresszek manapság sokat késnek. A szegedi expressz például újabban mindig félórát rátesz a hivatalos menetidőre.

A posta expresszlevelet továbbít, a Patyolat expresszmosást vállal, a MÁV expresszvonatot indít. Fontos, hogy a vasút se járassa le — örökös késéssel — az expressz szót.

(f. i.)

Ki mit keres?

...megmondanák vajon az illetékesek, miért hiánycikk a celofántasakba dugható, 6x9 cm-es fényképalbum?

Havasi Sándor
1077 Bp., Bethlen Gábor u. 4.

...Diana sósborszesz után nyomozok hosszabb ideje, eredménytelenül.

Ámon Ferenc
1205 Bp., Jókai Mór u. 37.

...hengerfej, 412-es Moszkvics gépkocsimhoz, hol szerezhető be vajon?

Nagy Ferenc
9400 Sopron, Szabadság krt. 17.

...magyar—lengyel, illetve lengyel—magyar nagyszótárra lenne szükségem, még antikváriumokban is hiánycikk, van valakinek felesleges?

Csépes Gusztávné
1098 Bp., Toronyház u. 18.

...november eleje óta keresünk (karácsonyi ajándék lett volna) rádió nélküli lemezjátszót.

Görgényi Ilona
7211 Dalmad, Rákóczi u. 13.

...ugyan miért lett hiánycikk az egyik legjobb készítmény, a Citrál kézápoló?

Bagi Sándorné
3242 Parádsasvár, SZOT Gyermeküdülő

...a Hajdúsági Iparművek által gyártott 120 literes bojleremhez hol kapni vajon fűtőtestet?

Kővári Imre
2164 Váchartyán, Fő u. 40.

...80 literes bojlerhez tartályt a Hajdúsági Iparművek mikor szállít vajon? Mert a Gelka, bár igen udvariasan, december óta azzal hárítja el javítási kérésemet, hogy nincs tartály.

Szemes Györgyné
1121 Bp., Melinda u. 16.

...Nyugat-Magyarország minden nagyobb műszaki boltját bejártam 100—125 párhuzam satuért és teatűzhelyért, egyiket sem kaptam, csakugyan nincs sehol?

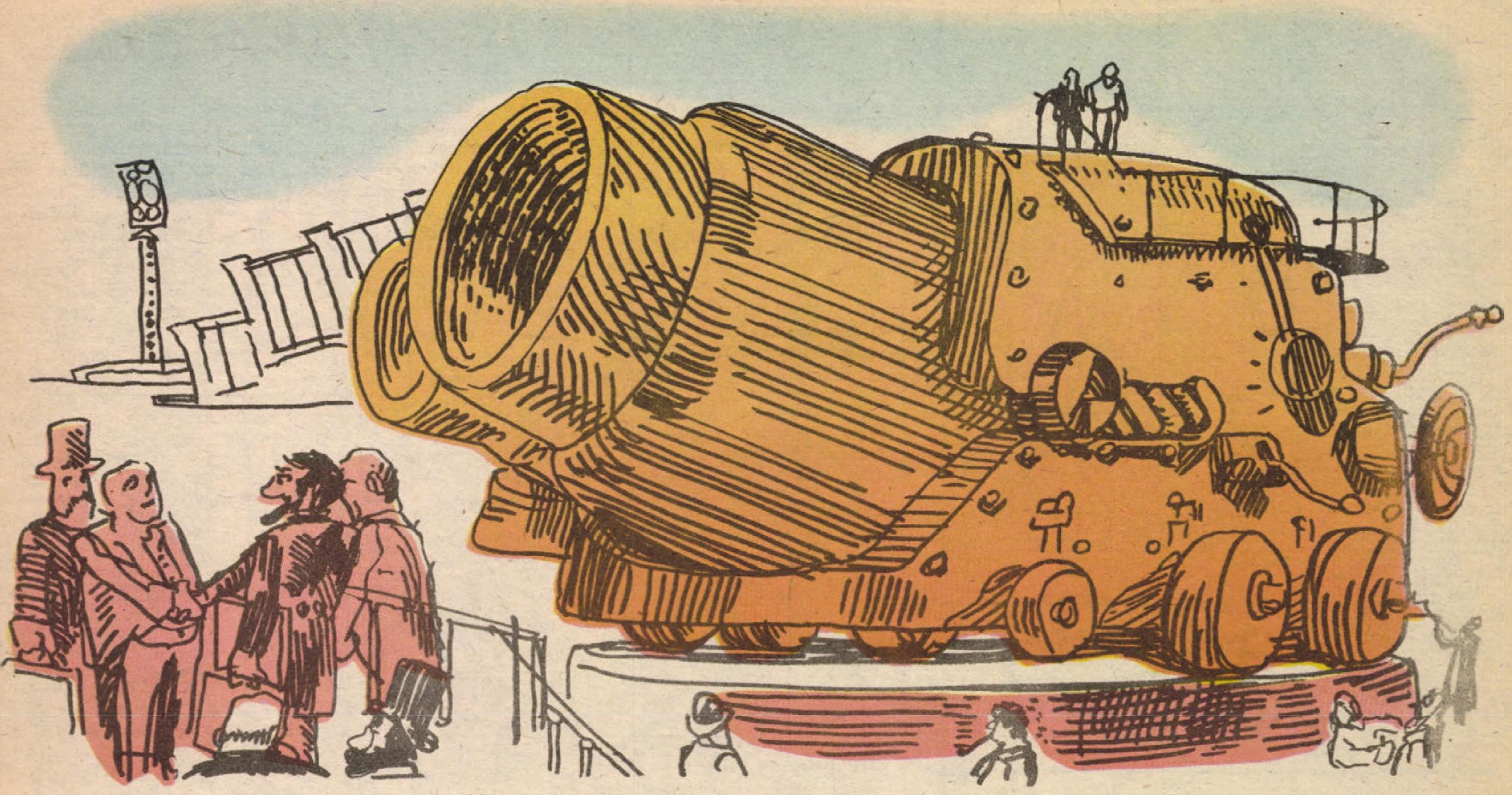
Pulai Kálmán
2903 Komárom, Münnich F. u. 9.

...24-es méretű, szovjet leányka kerékpárt (850 Ft lenne az ára, ha kapni lehetne) keresek, a — mindenütt kapható — háromezer forintos kemping kerékpár helyett. Az összeg nem mindegy nekem...

Petsényi Andrásné
2500 Esztergom, Béke tér 44.

FEGYVER-BIZNISZ

Hegedűs István rajza

– Most pedig ígérje meg, hogy csak védekezésül használja...

Bot

Szép füves pálya, a hegyről friss, tavaszi szagok gurulnak lefelé. Ötszáz kisfiú áll a füvön, tornabotokat lengetnek. Véznácska tanítónéni számol bele a mikrofonba zöld selyemblúzban.

— Egy és kettő, három és négy...

Tornaünnepségre készülnek. Véznácska tanítónéninek zöld selyemblúzban már az is sikerélmény, ha beleszámolhat a mikrofonba, most mégis el-eltörik a hangja a kikukucskáló hisztitől.

— Öt és hat és a hét meg a nyolc...

Harmadik órája mondja a tanítónéni, harmadik órája lengetik a srácok. Már mindenki mindent utál. Srácok a botot, tanítónéni a gyakorlatot, srácok a tanítónénit, tanítónéni a srácokat. Matek, földrajz, nyelvtan elmaradt, hogy a botokat lehessen lengetni. A srácokról lesír, hogy mégis inkább az Amazonasz jobb oldali mellékvizeit lengetnék. Botcsinálta tudásszomj. De érthető, mert egy ilyen botgyakorlatnál unalmasabb, agylapítóbb dolgot kitalálni is nehéz. Lendítés jobbra, lendítés balra, oldalt fel és elől le, majd ismét elölről. Ott az a pálya, a szép zöld fű, amin bukfencezni lehet, hemperegni, szaladgálni, vágtázni, fejelni, egyérintőzni, fogócskázni, focizni, kézilabdázni, röplabdázni, kosarazni, tollasozni, dekázni, trinyózni... de ők — hét meg a nyolc — a botokat lengetik.

Most már ötmásodpercenként rontják el. Felváltva. Hol egy rózsaszín inges az első sorban, hol egy farmergatyás a másodikban, hol egy LGT-trikós a harmadikban. Ha ez szervezett dolog, akkor van jövője a magyar ifjúságnak. Véznácska tanítónéni zöld selyemblúzban mindent bevet. Sír, fenyeget, tréfálkozik és rimánkodik. Teljesen hiába. A könnye nem hat meg senkit, a fenyegetései kutyát sem rémisztenek, a viccein nem nevetnek, a rimánk süket fülekre talál. Nem ő tehet róla. A srácok sem. A botgyakorlat. Amely nem sport, nem mérkőzés, nem vetélkedő, nem feladat, nem próbatétel, amely nem fáraszt, nem erősít, nem tesz ügyesebbé, amely csak egy óriási púp ötszáz háton. Már oda se megyek az LGT-trikós ebadtához, meg sem kérdezem: lejön-e még az életben erre a pályára?

— Ide? — mondaná, ha mégis megkérdezném. — Ahol hülye botokat kellett lengetnem óraszám? Akkor lássam, amikor a hátam közepét.

A főtribün tetején egy óriási plakát látható. Azt mondja: „Edzett ifjúságért!"

— Na, viszlát, gyerekek — zokog bele végül véznácska tanítónéni a mikrofonba. — Jövő hétfőn majd zenére is megpróbáljuk.

Ha ezt csalogató igézetnek szánta, egy szöggel megint több a koporsójában. Az ötszázból egyetlen kis srác sem verdesi magát a gyephez örömében.

Már be se megyek Keményítő bácsihoz a vaskalapügyi főosztályra, aki ezt az egészet kisütötte.

— A közös botgyakorlatnak haladó hagyományai vannak — mondaná, ha mégis bemennék. — 1934-ben a pudvinkai kükültőgyár ötezer ipari tanulója mutatta be a gimnaesztrádán...

— Hagyjuk ezt — mondanám. — 1936-ban pedig a Wehrwolf százezer tagja a Reichssportfelden. Sőt, 1939-ben én is bemutattam. Huszonhárom másik leventével a Régi Lóversenytéren.

— A közös botgyakorlat — mondaná tovább Keményítő bácsi — ékesen példázza az alkotó magyar ifjúság sportratermettségét, belülről fakadó önfegyelmét, nemzetépítő elhivatottságát.

E ponton akkor is otthagynám Keményítő bácsit, ha mégis bemennék hozzá. Mert a következő pillanatban okvetlenül felkiáltana, hogy „Nem, nem, soha!" és akkor én elsírnám magamat.

Így csak eltűnődöm. Ez még mindig jellegzetesen magyar dolog. Itt és ott akkora böhöm energiával próbáljuk leplezni a semmit, hogy félakkorával már csinálhatnánk is valamit. Itt és ott annyi ménkű kreppapírral és üveggyönggyel dekoráljuk a kirakatot, hogy az árán akár portékát is rakhatnánk bele.

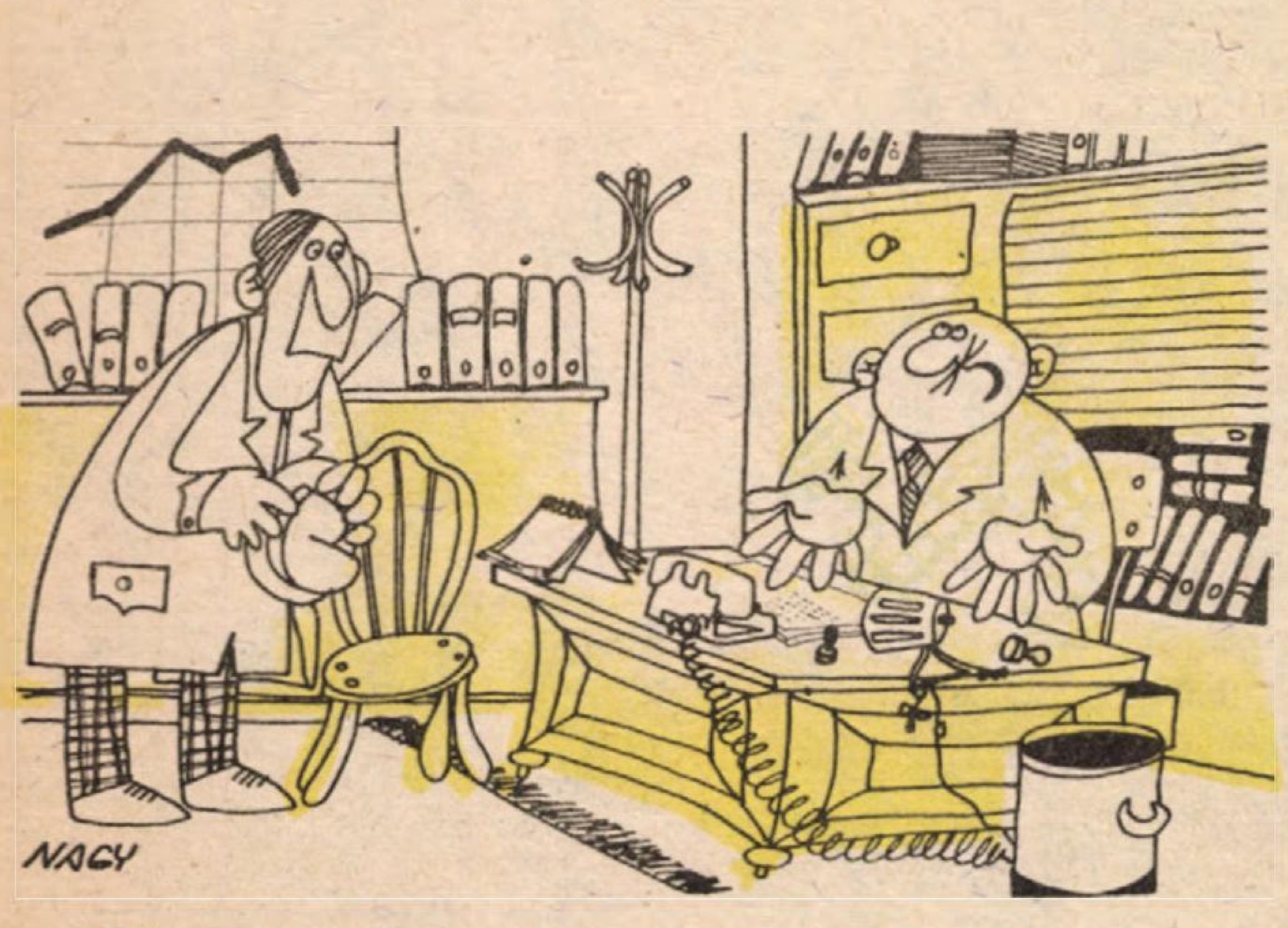
Keményítő bácsival minden esetre elpróbálhatnánk egy kétszemélyes botgyakorlatot.

Felülről lefelé. Elölről a hátuljára. Huszonötször.

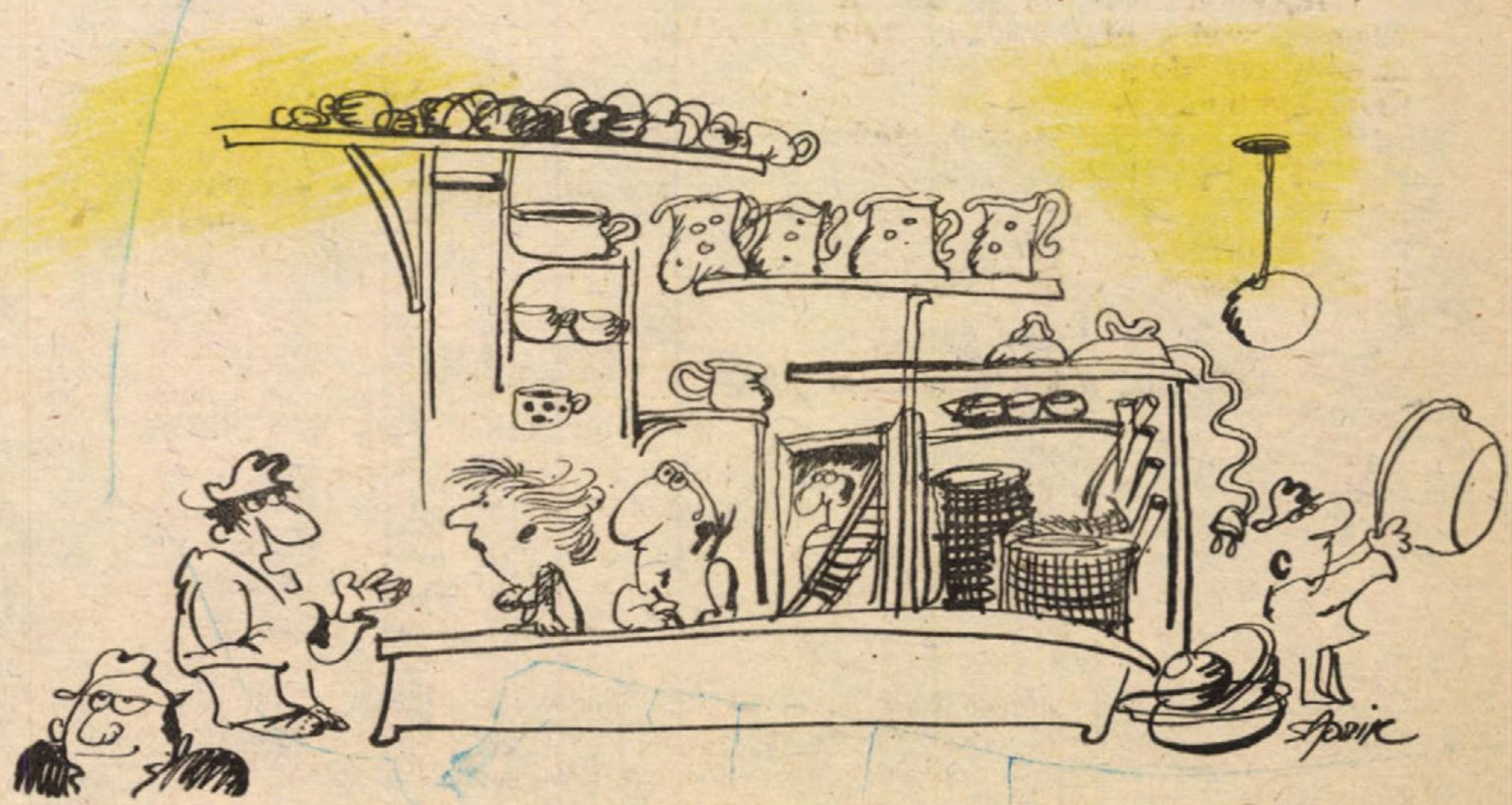
És jövő hétfőn esetleg zenére is.

Peterdi Pál

TÚLBONYOLÍTOTT ÜGY

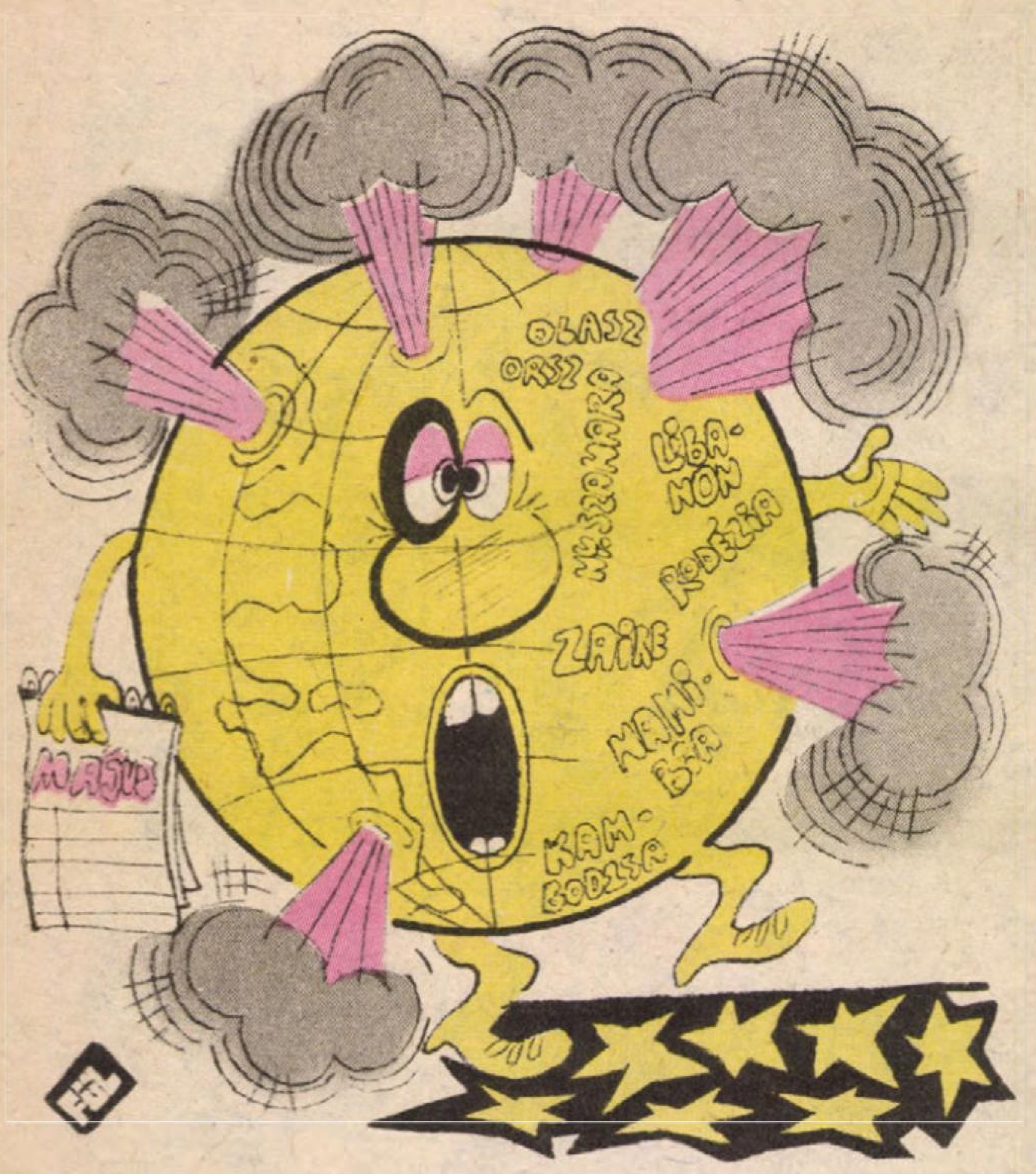

– Szívesen elintézném, de sajnos már én sem ismerem ki magam!

– Megertem, hogy az időjárást nem találják el, de hogy mennyi szöget kell gyártani, azt eltalálhatnák!

MI LESZ VELED, FÖLDECSKE?

– És ez még a béke hónapja!

– Ha nem engedtek el este moziba, holnap férjhez megyek...!

Levélváltás HASZNÁLT BÚTOROKRÓL

Kedves Szerkesztő úr!

A televízió a HÉT című műsorának egyik riportja a lomeltakarítással foglalkozott. Többek között kiderült az is, hogy jól használható bútorok kerülnek lomként a zúzdába vagy a szeméttelepre. Arról is szó volt a riportban, hogy valaki a használt bútorát hiába hirdette, nem kapott rá vevőt és akkor költséget nem kímélve újabb hirdetést adott fel, hogy ingyen is odaadja egy arra rászoruló családnak. Több, mint kétszáz igénylő jelentkezett, alig győzte a leveleket olvasni. Végül is egy több gyermekes családnak ajándékozta a bútorokat. Nekem is van néhány feleslegessé vált, jó állapotban levő használt bútorom. Tegyem ki az utcára lomnak?

Kedves Olvasónk!

Ne tegye ki, több más megoldást is javasolok:

Ajánlja fel a Bizományi Áruháznak. Szakértő becsüst küldenek a lakására: kiválasztja a stílbútorokat, tabernákulomokat, egyes antik darabokat, koloniál bútorokat és tisztességes áron bizományi eladásra átveszi, majd a vállalat raktárába elszállíttatja. Más, jó állapotban levő nem divatos bútorokra nem tart igényt. Nincs akkora raktára, hogy ezeket tárolásra átvegye, átalakítani sem érdemes őket, nincs is rá kapacitás. Különben is, akinek pénze van, az igényes is, de ha nincs elég pénze, akkor ott az OTP, az mindenkié, az igényes vevőé is, aki inkább divatos új bútort vásárol, mint használtat a BÁV-tól. Az életszínvonallal együtt növekedtek az igények is, bár lehet, hogy ezek erőteljesebben növekedtek, mint az életszínvonal.

Ajánlja fel a Használtcikk Szövetkezetnek. A bútor különösen a profiljába vág. Onnan is kiküldik a becsüst. Ő is kiváló szakember, lásd, mint fent. Néhány percnyi szemlélődés után kijelenti: diófaszekrények nem érdeklik, sem a kárpitozott rekamié, a hozzávaló székekkel, sem „ilyesmi", mert az „ilyesmire" manapság nincs vevő. Szó sem esik arról, hogy a szövetkezet feladata nemcsak a haszonszerzés, hanem a lakosság szolgálata is, azaz: nagyon olcsón, de értéküknek megfelelően, felvásárolhatná a nem divatos, jó karban levő használt bútorokat, és szerény haszonnal, ugyancsak nagyon olcsón, eladná azoknak, akiknek kevés a

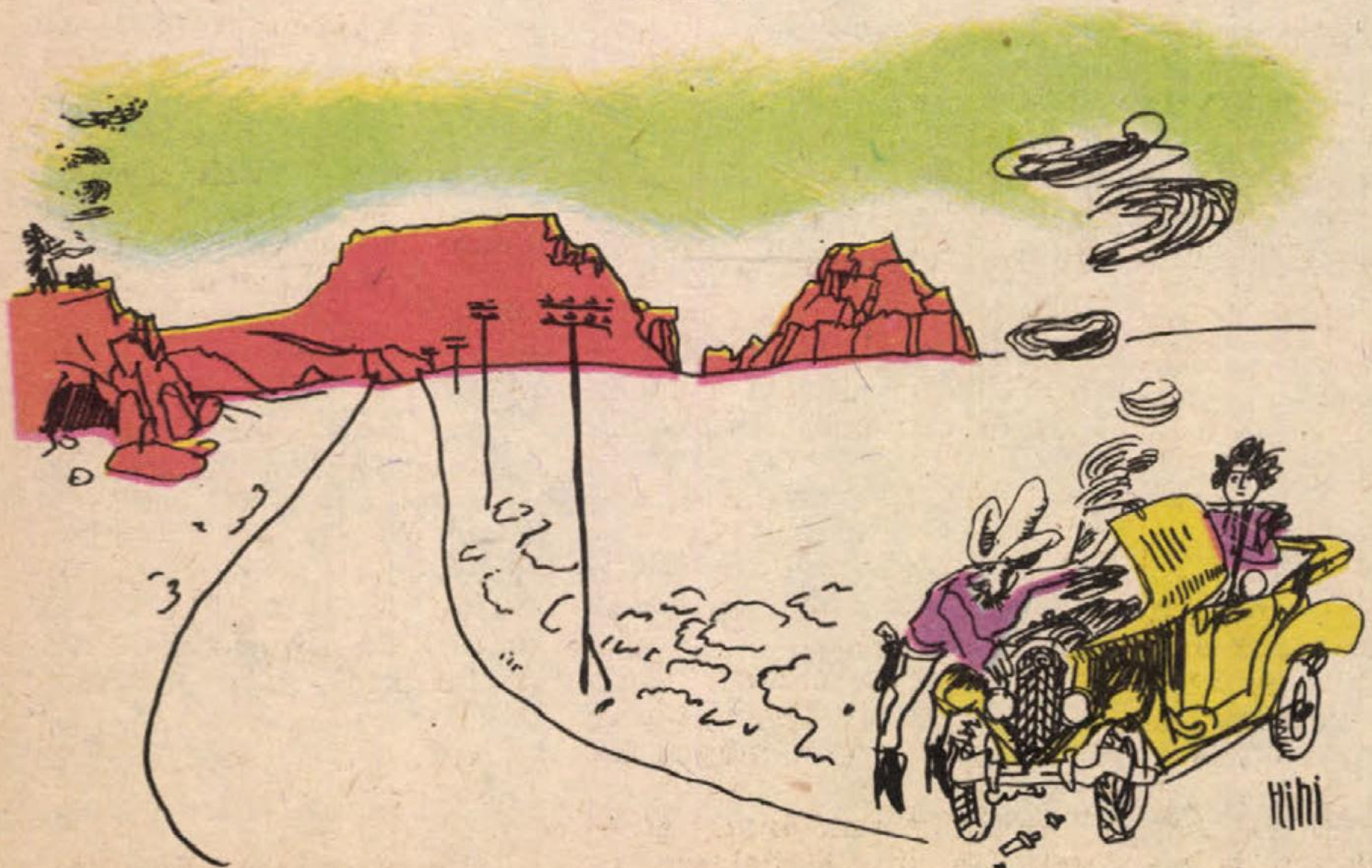
pénzük, és egyelőre lemondanak a divatosról, sőt, örülnek, hogyha legalább hagyományos, de használatra alkalmas bútorhoz jutnak. E helyett arról esik szó a becsüssel, hogy a Használtcikk Szövetkezet nem vásárol akármilyen bútort, hanem csak az antik és a nemesebb kisipari műbútor érdekli. Az eladni szándékozó bútortulajdonos, a meglepetéstől felocsudva, ezek után azon tűnődik, vajon miért használja a szövetkezet a használt cikk elnevezést? És vajon miért hirdeti olyan kitartóan és biztatóan, hogy „Bútorát, lakásfelszerelési tárgyait készpénzért megvásároljuk és elszállítjuk"?

Ajánlja fel továbbá ószeresnek, akit valamikor handlénak hívtak, de most használtbútor-kereskedőnek neveznek. Hirdetéseiket megtalálja a napilapok „apróí"-ban. Arra biztatják a népet, hogy bizalommal forduljon hozzájuk, megadják a telefonjukat is. Ha például ön eleget tesz a szíves invitálásnak, akkor kikérdezik, milyen bútort ajánl eladásra, utána pedig közlik, hogy csak varia, vagy szekrénysor érdekli őket, tehát rájuk ne tessék számítani. Ha egyikük-másikuk megígéri, hogy a „hagyományosra" is házhoz megy és pontosan meg is jelöli, melyik nap és hány órakor teszi tiszteletét, a látogatás rendszerint elmarad. Persze ez még mindig jobb, mint a szövetkezeti becsüssel eltöltött néhány perces eredménytelen eszmecsere.

Ajánlja fel végül a Használtcikk Maszek Bizományi Szövetkezetnek, a HAMABISZ-nak, melyet feltehetően ezután fognak létrehozni, mert úgylátszik a meglevő állami, szövetkezeti és maszek használt bútorosok nem tudják, hogy ők nemcsak kereskedők, hanem bizonyos értelemben szolgáltatók is. A HAMABISZ-ra nagyon sürgősen szükség volna. Egyrészt azért, hogy legyen olyan intézmény, amelyik legalább ingyen átveszi a használt bútort a lakosságtól, másrészt azért, hogy ne tekintsék a használt, de nem használhatatlan bútort értéktelen limlomnak. Mert hála istennek jól megy nekünk, de azért ennyire jól nem megy!

Földes György

FÜSTJELEK

– Hallottam, hogy hűvös lesz az egész nyár, és gondoskodtam fűtőanyagról...

Meddig nőnek a fiatalok?

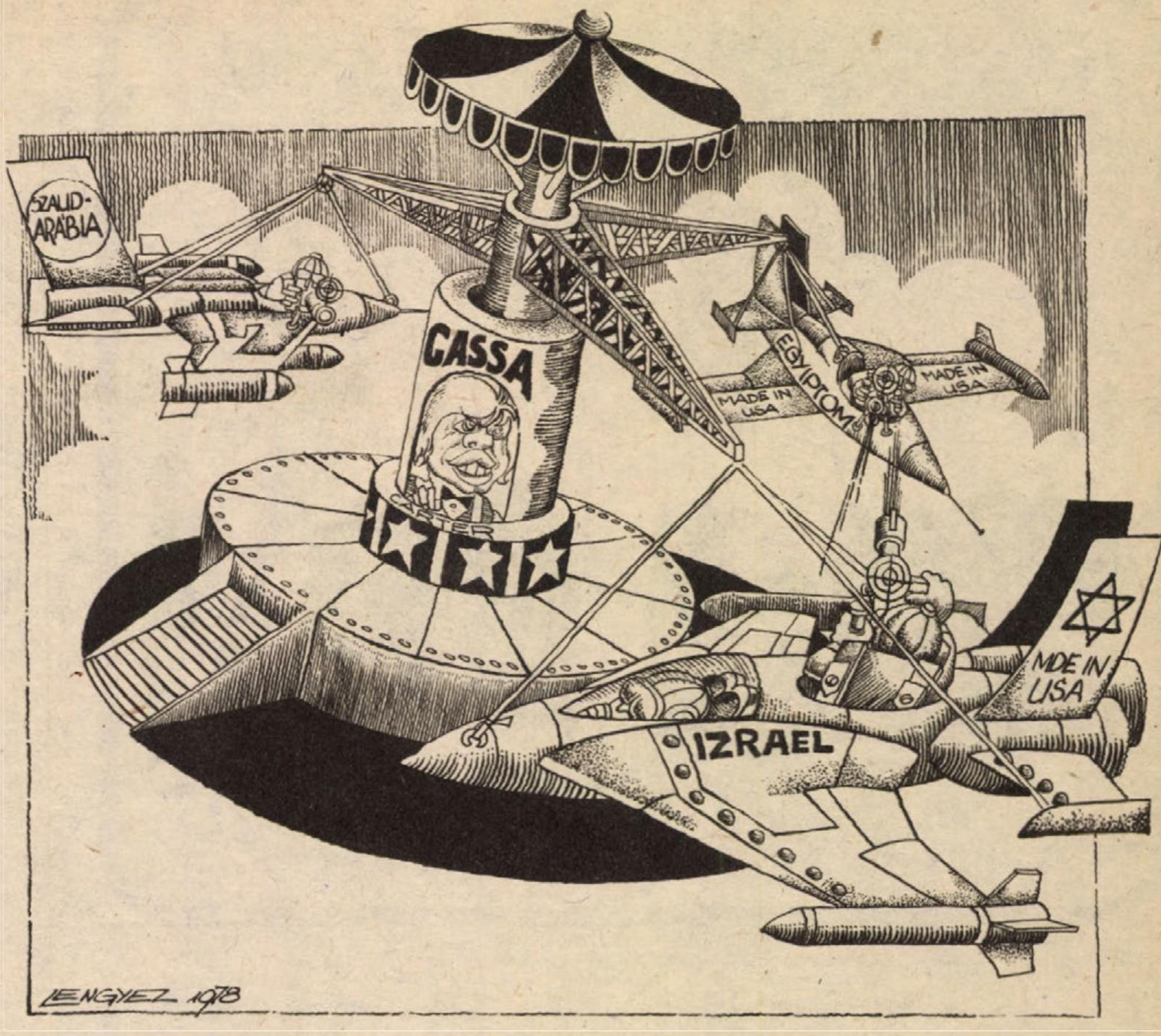
Az akceleráció

Meddig nőnek a mai — és a holnapi — fiatalok? A kérdésre dr. *Eiben Ottó* antropológus, az Eötvös Lo- lenség — folyt ropológus. — E ban vették ész Nevezetesen:

ÖTMILLIÓ DOLLÁROS MENET

AZOK UTÁN

Az ötlet nem az enyém, hanem egy barátomé — irigylem is érte —, de felhatalmazott arra, hogy önöknek elmeséljem. Lehet, hogy alkalomadtán önök is fel tudják használni. A barátomnak csak egy kérése volt: ne írjam ki a nevét, éppen ezért X. Y.-nak fogom nevezni.

X. Y. már tizennyolc éve dolgozott egy vállalatnál (a vállalat nevét sem szabad elárulnom), amikor eszébe jutott az ötlet és levelet írt a főosztályvezetőnek. A levél így hangzott:

„Remélem, megérti, hogy azok után nem tudunk együtt dolgozni. Le kell vonnom a megfelelő konzekvenciákat. Elvtársi üdvözlettel. X. Y."

Amikor a főosztályvezető megkapta a levelet, törte a fejét, hogy mit ért X. Y. azok után. Mik voltak azok az azok? Ismerte X. Y.-t, de az istennek se jutott eszébe, mi késztette X. Y.-t arra, hogy azok után levonja a megfelelő konzekvenciákat, s tulajdonképpen mik voltak azok, amelyek után le kellett vonni a megfelelő konzekvenciákat. Miután nem jutott eszébe semmi, behívta X. Y.-t.

— Mit ért azon, hogy azok után? Szeretném, ha elmagyarázná.

— Azok után?

— Igen. Kíváncsi vagyok. Tizennyolc éve dolgozunk együtt és nem szeretném, ha a kapcsolatunk, amely mind ez idáig korrektnek volt mondható, megromlana.

Mire X. Y. azt felelte:

— Borítsunk fátylat a múltra. Ami volt, az volt. Ígérem, hogy továbbra is lelkiismeretesen fogok dolgozni, ugyanúgy, mint eddig... Ne törje a fejét, főosztályvezető elvtárs. Én már, ha nehezen is ment, elfelejtettem. Azok után. Felejtse el ön is, amit írtam...

A főosztályvezető nem felejtette el, mit mondott X. Y. és ki akarta engesztelni, csak azt nem tudta, hogy miért kell kiengesztelnie. Felemelte X. Y. fizetését és kivételes udvariassággal nagyra becsüljük, mint embert is.

— Köszönöm szépen. Ezért maradok a vállalatnál. Azok után is.

— De mit ért ön ezalatt?

— Engedje meg, hogy most ne beszéljünk erről. Nem akarok bántani senkit. Azok után persze nagyon dühös voltam és fájt is nekem, ami történt, de igyekszem kiradírozni az emlékezetemből...

— Köszönöm — mondta az igazgató, aki egy szót sem értett az egészből, de azért lelkiismeretfurdalása

bánt vele. Azok után. De mik után? Erre sohasem jött rá.

Néhány hónap múlva X. Y. levelet írt az igazgatónak.

„Tisztelt igazgató elvtárs! Nem tudom, hogy azok után helyes-e, hogy itt maradok a vállalatnál. Más ember — azok után — fogná a kalapját és elmenne. Tisztelettel: X. Y."

Az igazgató azonnal magához kérette X. Y.-t.

— Miről van szó tulajdonképpen? Mi az, hogy azok után?

— Igazgató elvtárs, lenne egy kérésem: vegye olybá, hogy nem írtam meg a levelet.

— De engem izgat, érdekel. Ön kiváló dolgozó és volt. Vajon mivel bánthatta meg X. Y.-t. És mikor? És mivel? — Maga igazán bölcs ember. Hogy azok után is így viselkedik.

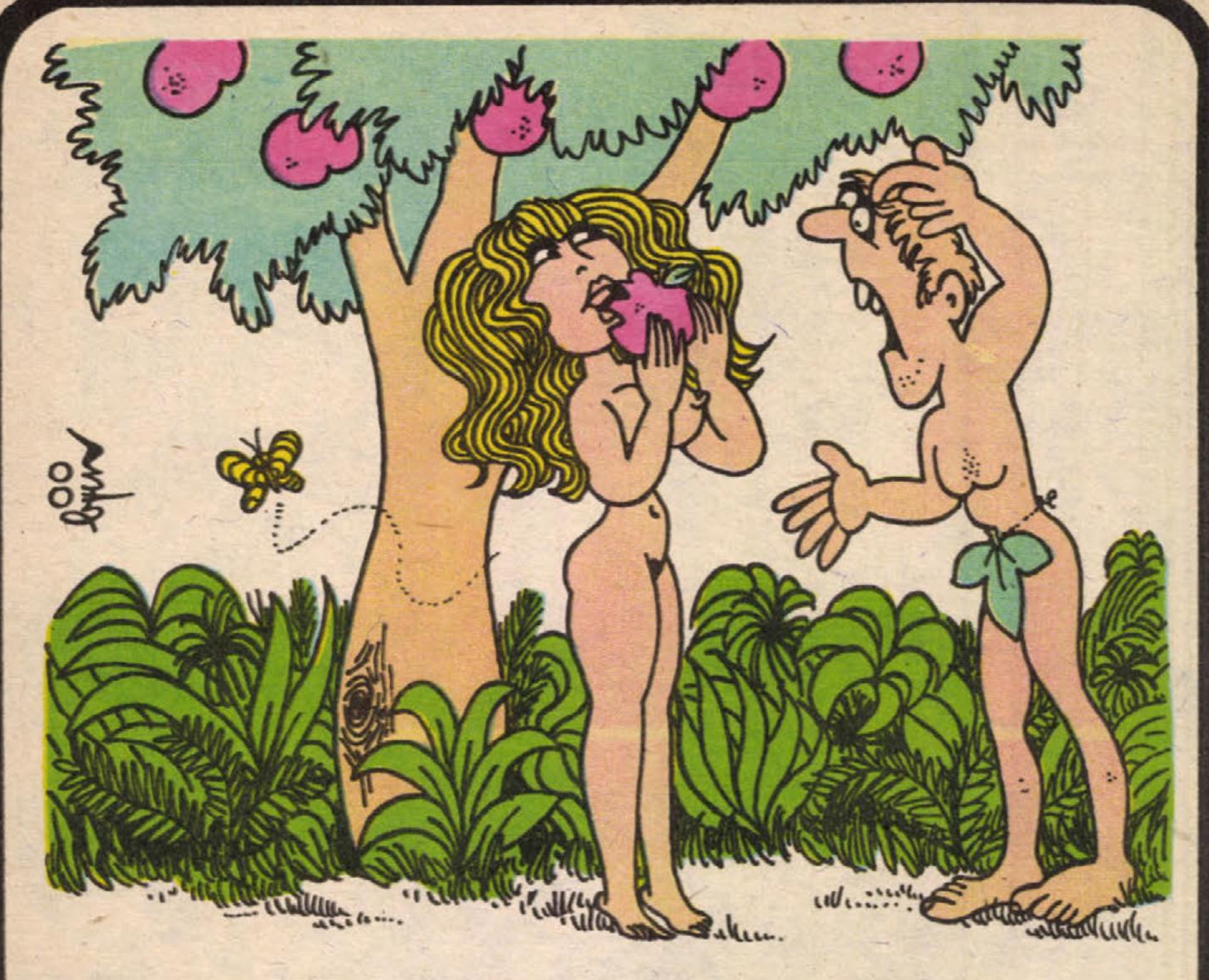
Eredmény: X. Y.-t külföldre küldték. Tanulmányútra. Azok után igazán megérdemli.

*

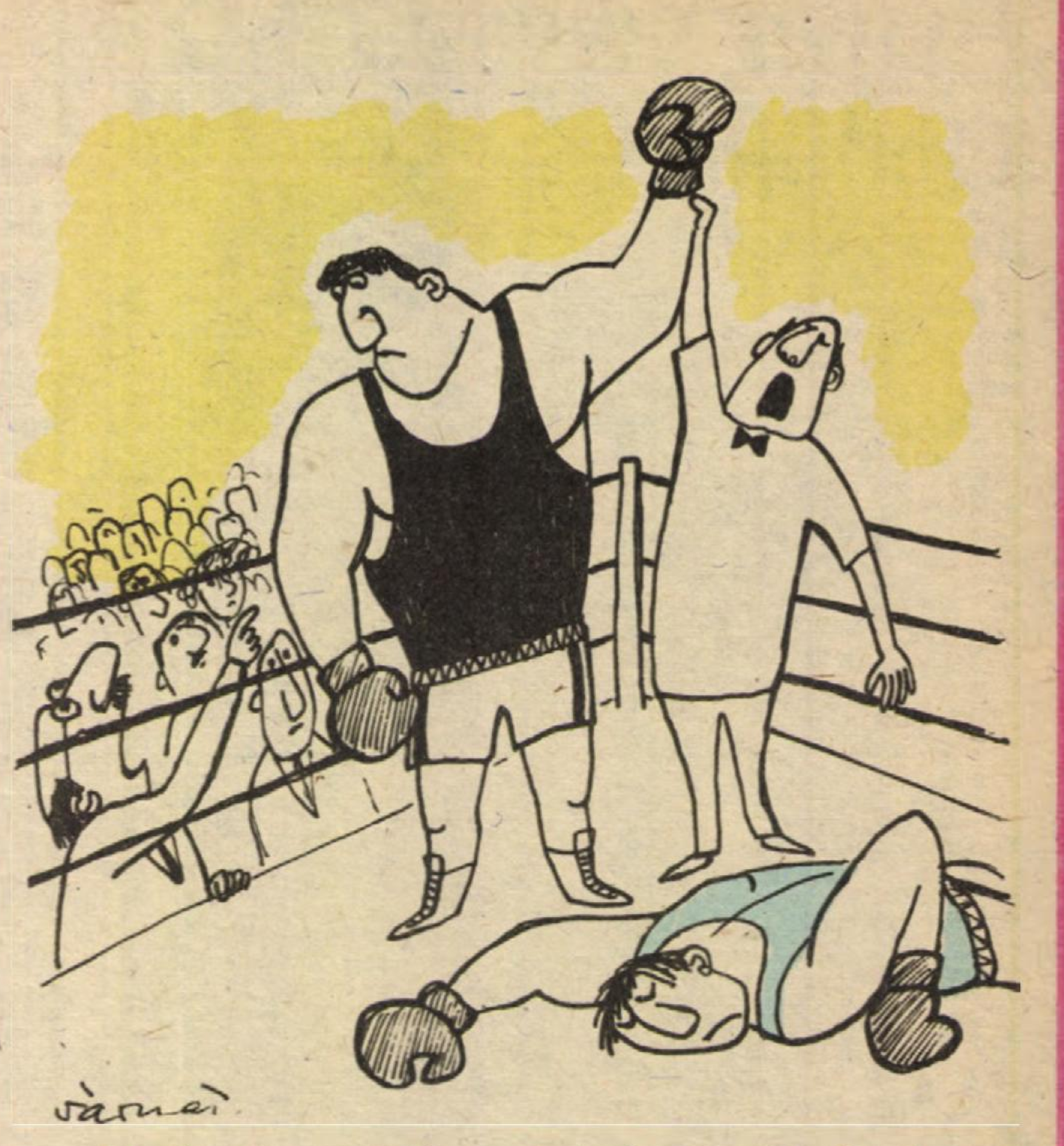
A kedves olvasó most bizonyára megkérdi, hogy mi történt X. Y.-nal? Az égvilágon semmi. Ez volt a nagy ötlete, s mindenütt bevált. Azt mondta: azok után. És mindenütt vele foglalkoztak, sőt dédelgették.

Nem is csoda. Azok után?!

Mikes György

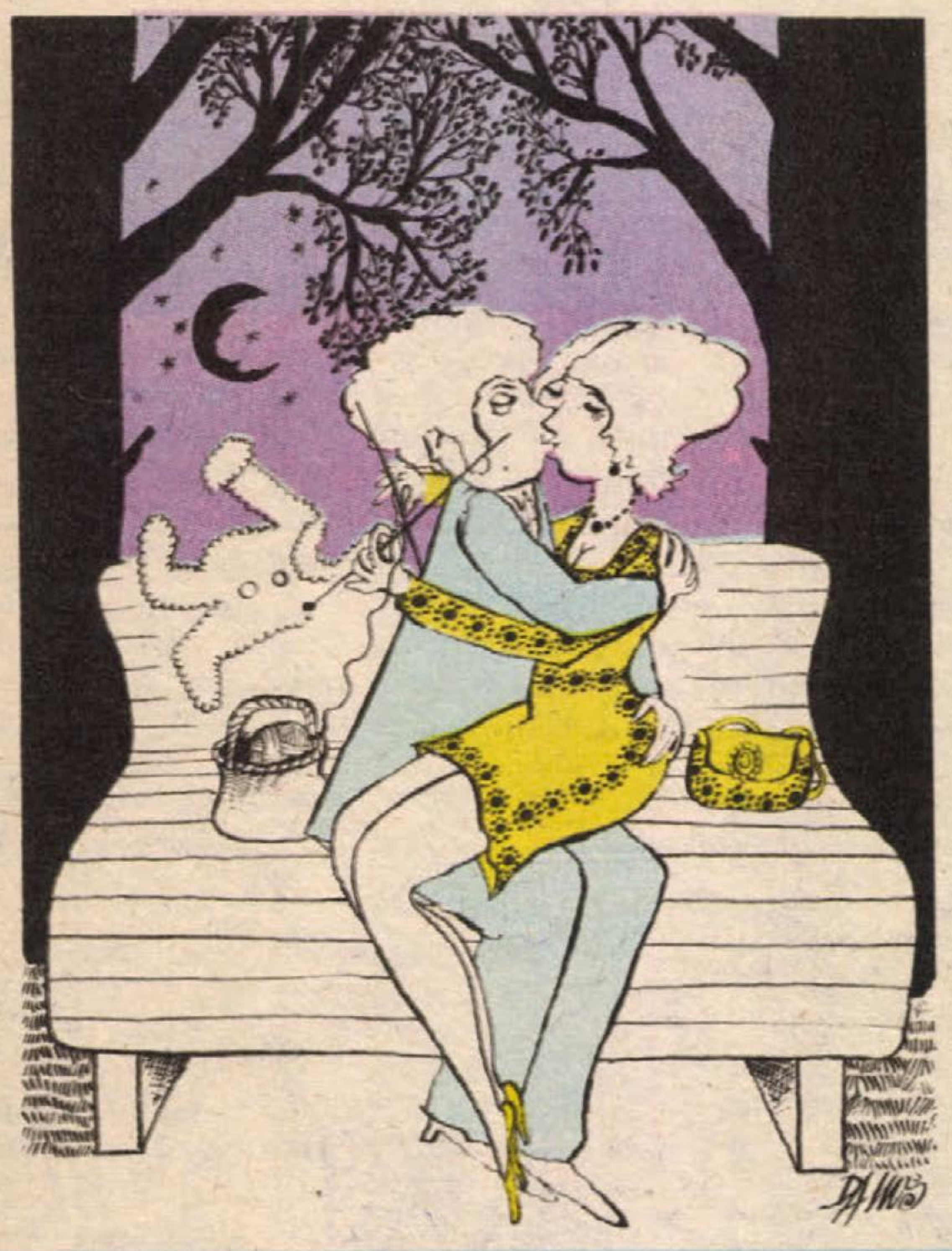

– Mit csinálsz, Éva? Hozzányúlsz a társadalmi tulajdonhoz?

– No de azt meg tudja-e mondani, mikor írta Goethe a Faust második részét?

ELŐRELÁTÓ KISLÁNY

TRIBÜN

Amerikai mama leckézteti a fiacskáját:

— Jó lesz, ha rendesebben viselkedsz, Pete. Rossz kisfiúkból sosem lesznek profi rögbijátékosok.

Mire a srác:

— Tudom mama. Csak rossz nagyfiúkból!

*

John Ralston, a Denver edzője eltávozott az egyesülettől. Később megmagyarázta, hogy miért.

— Betegség miatt! Ha megláttak a szurkolók, rosszul lettek.

*

Carlos Eleta, a panamai Roberto Duran menedzsere idegesnek látta védencét a Ken Buchanan elleni világbajnoki döntő előtt.

— Aggaszt valami?

— Igen — bólintott a bokszoló.

— Micsoda?

— Hogy meccs után fagylaltot akartam enni, és ha soká tart még, bezárnak a boltok. Igyekszem majd az első menetben kiütni Buchanant.

Ki is ütötte. Hiába, a megfelelő motiváció...

*

Néhány szakíró azt vitatja, hogy a jégkorongot már maga a „fegyver" durva játékká teszi. Bottal a kezében hamarabb üt az ember.

— Ostobaság! — mondta Phil Esposito, a Rangers világhírű centere. — Ha seprűvel játszanánk, akkor is agyba-főbe vernénk egymást.

Elhatározás kérdése.

*

Susan Hemond 5:29-cel nyerte egy egyetemi versenyen az egy mérföldet.

— Ez a legjobb eredménye? — kérdezte egy riporter.

— Nem. Ez az egyetlen eredményem. Még sosem futottam ezen a gyilkos távon.

— Akkor még sokat javulhat.

— Kizárt dolog. Soha többé nem indulok ezen a gyilkos távon.

(p. p.)

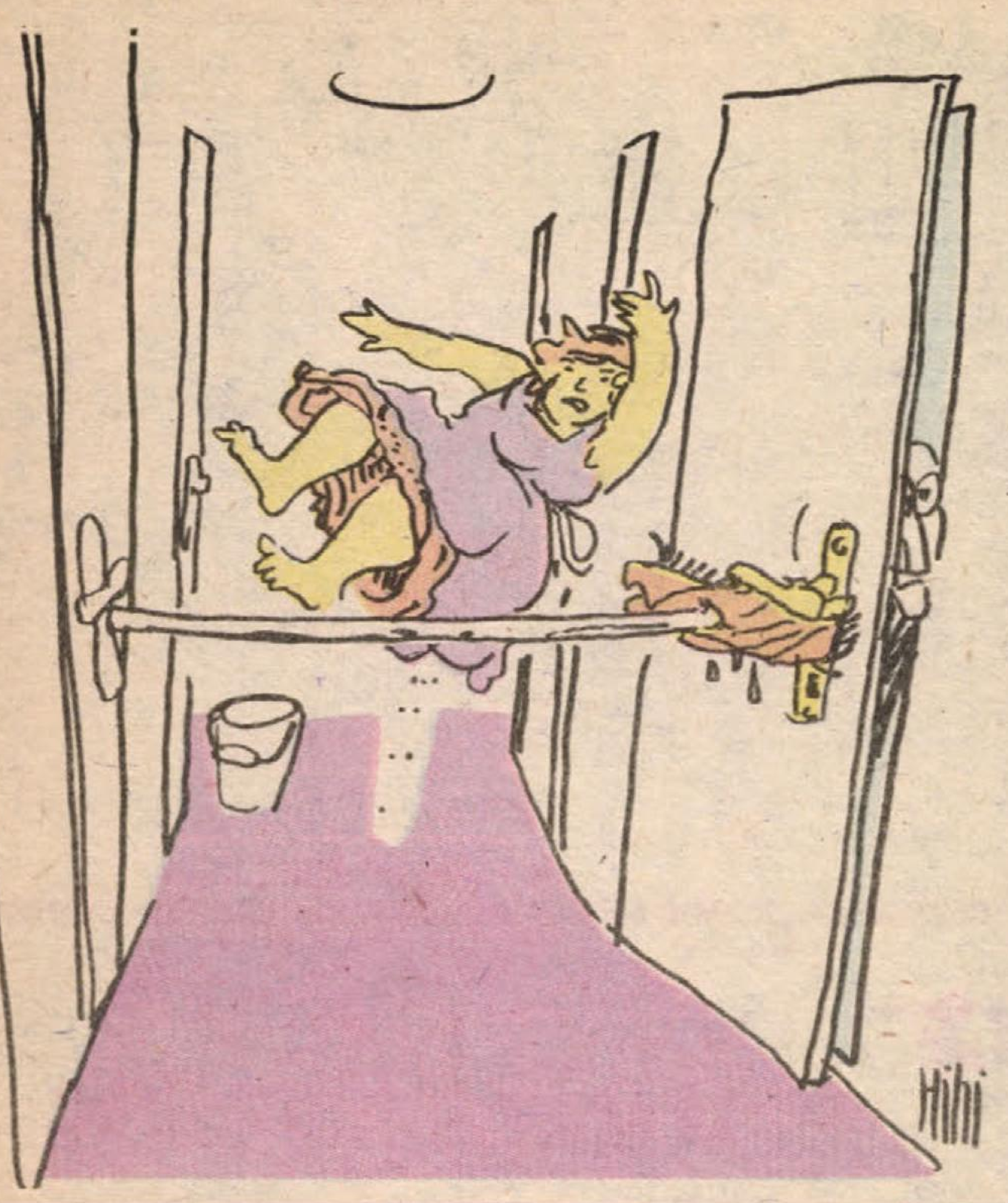

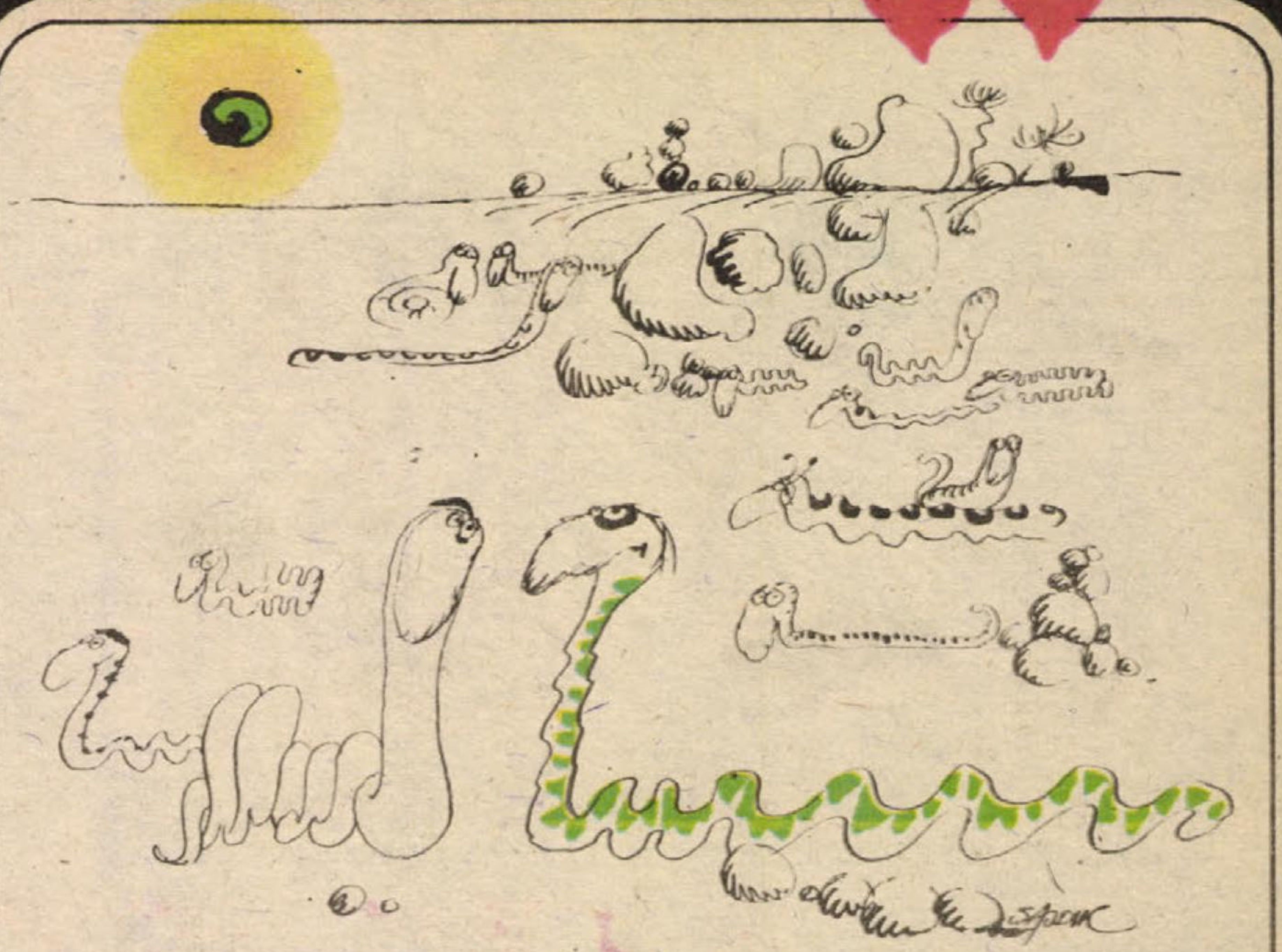
– Ezt az óvodai ballagást valami virágárus találhatta ki!

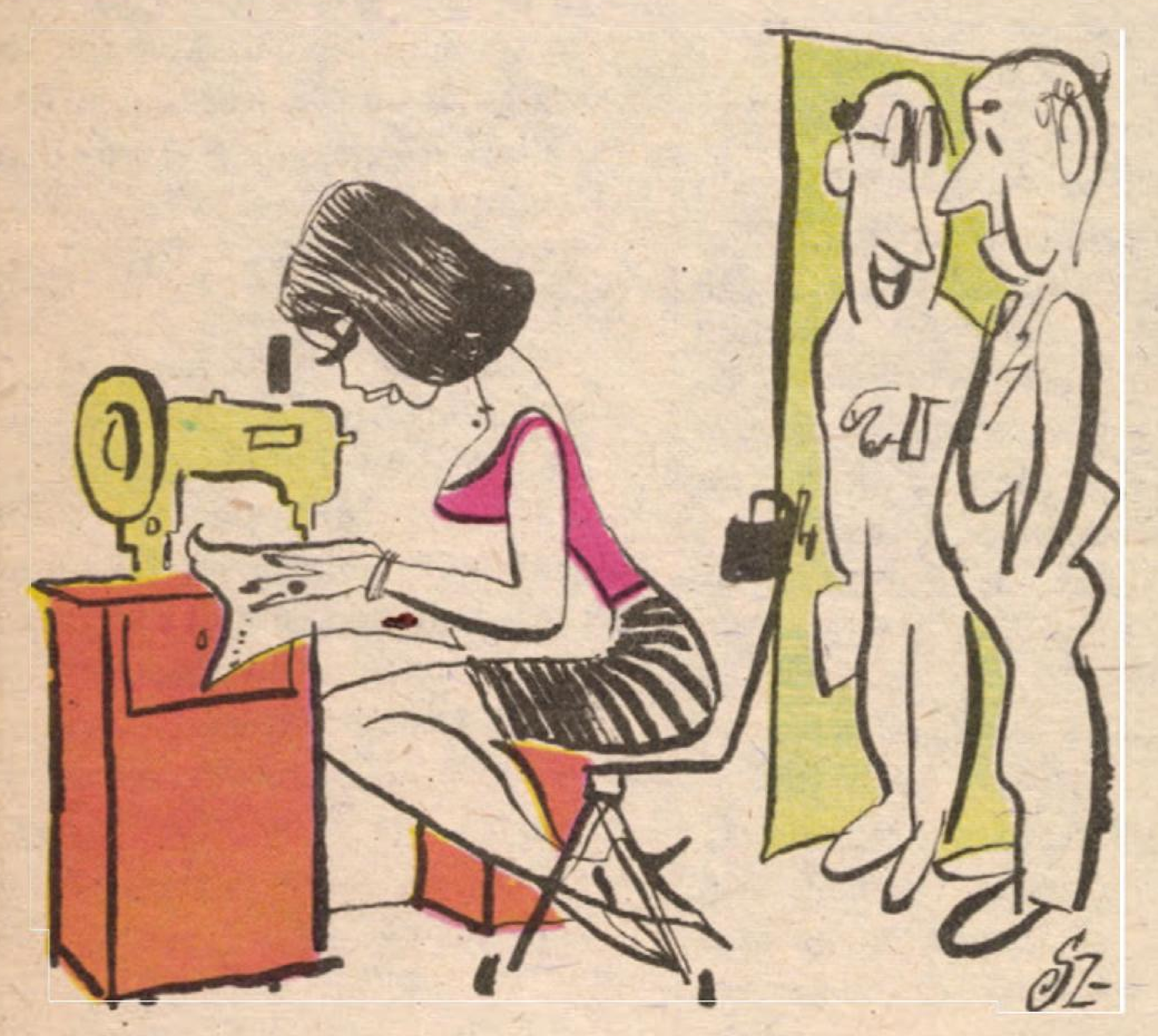
– Latin tagozatos voltam, de nem vettek fel az egyetemre!

MUNKAHELYI TESTEDZÉS

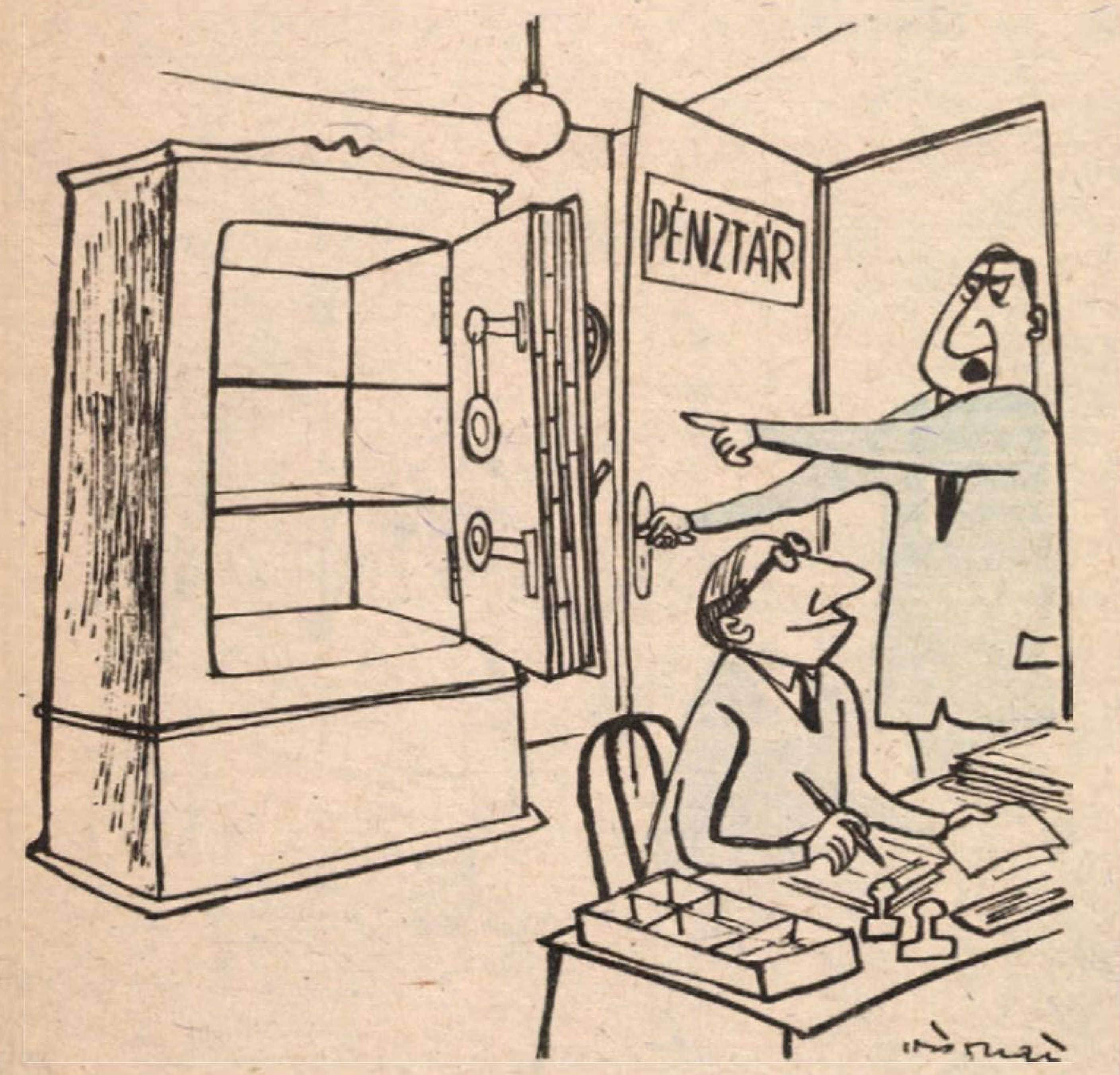

– Egész életemben olyan feleséget szerettem volna, akinek jó lábai vannak!

– Végre találtunk valakit, aki tud gépelni!

– Miért hagyja nyitva a páncélszekrény ajtaját, nem kell mindenkinek látni, hogy üres!

LE VAGYOK ÉRTÉKELVE

Én vagyok én, te vagy te —
Ki a szamár? Én, vagy te?
(Beugrató mondóka)

Rossz a telefonom a szerkesztőségben, minden baja van, ami egy telefonkészülék esetében előfordulhat. Kérem a központot, küldje fel a telefonszerelőt, ha legközelebb jön inspiciálni.

Jön a szerelő, ajka körül gúnyos, kételkedő mosoly ül:

— Ez a telefon lenne rossz?

— Ez — mondom.

Felemeli a hallgatót a füléhez és máris megjegyzi:

— Nem látszik rossznak.

— Látásra nem is rossz — jegyzem meg könnyedén —, csak beszélgetésre. Például rossz a tárcsája. Visszadobja a vonalat.

Erre a kezembe nyomja a hallgatót, ő nem nyúl a tárcsához, hanem próbára tesz:

— Hívjon egy számot — mondja, és mondja a számot.

Tárcsázom. Már a második szám után fölényesen lecsap rám:

— Na, persze — veszi ki a kezemből a hallgatót —, így nem is lehet tárcsázni, hogy az ujját benne hagyja a számokban. A tárcsának szabadon kell visszaforogni.

Szóval, nem tudok tárcsázni, ötven év alatt nem tanultam meg, hogyan kell egy számot hívni. Aki szakszerűtlenül telefonál, ne hőbörögjön, hogy rossz a telefonja — ez olvasható le a telefonszerelőről.

— Ha nem segítem visszafelé a tárcsát — jegyzem meg rosszkedvűen —, akkor félúton megakad.

— Persze, hogy megakad, ha sokáig rosszul tárcsáznak rajta — mondja a szerelő, miközben piszkál valamit a tárcsa csavarán. Hallom, kimondatlanul is a gondolatát: hiába állítom be a tárcsát, megint rossz lesz, mert elrontod, mert annyi eszed sincs, hogy képes legyél szakszerűen hívni egy telefonszámot, kár az időmet vesztegetni veled.

— Más panasza is van a készülékre? — kérdi közben nagy önuralommal.

— Például, alig hallani a hívott felet, vagy közben elhalkul a vonal.

Azt se mondja, hogy megértette, hív egy számot:

— Csak én vagyok, tündérke, a telefonszerelő bácsi — mondja csicseregve a vonalba. — Édeske, jól hall engem?

Felém fordul, egyszerre kettőnknek mondja:

— Jól hall, cicavirág, én is magát, hát puszilom, pá-pá!

Rám néz, a hallgatóval a kezében, és nem szól semmit, csak annyit gondol magában: nem csak tárcsázni nem tud, de süket is.

— Lehetséges, hogy ezúttal jó volt — jegyzem meg —, de *általában* rossz. Fújni kell, rázni...

— Nem kell fújni, ez nem sült krumpli — kész a válasszal és látom, már lemondott róla, hogy valaha is telefonáló embert csináljon belőlem.

— Azonkívül nem ad városi vonalat — mondom, most már csak azért is —, hiába nyomom a piros gombot.

— Alighanem rosszul nyomja meg — mondja ő, és a piros gombot már ki sem próbálja. — Annak adni kell a vonalat, ha egyszer szépen megnyomják.

Szóval, egy gombot sem tudok megnyomni. Pavlov — reflexkísérletei során — egy majmot megtanított arra, hogy egy gomb megnyomásával juthat banánhoz. Én nem tudok egy gombot megnyomni ahhoz, hogy vonalhoz jussak.

Jó véleményt alakíthat ki magának az újságírókról ez a telefonszerelő.

Somogyi Pál

– Képzeld, mama, altatós rendszerrel tanít. Ahogy kialudtam magam, rohanok haza...

NYUGDIJAS ELFOGLALTSAG

– Ahányszor csak meglátogat a fiam a barátaival, mindig hoznak nekem szétszerelni egy autót!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Két férfi találkozik az utcán:
— Drága barátom! Nem láttalak legalább ezer éve! Mit csinálsz mindig?
— Melyik évszázad érdekel?

Barátnők beszélgetnek:
— És miért akarsz elválni?
— A férjem terrorizál.
— Hogyan?
— Arra akar kényszeríteni, hogy én is egyek mindenből, amit főzök!

– Sajnos, nem vehetlek el feleségül, pótvizsgára kell készülnöm nyáron!

ELVESZIK

Itt ülök a svájci Szt. Gotthárd-hágó lábánál álló NSAESZ székházának huszonnyolcadik emeletén. Az NSAESZ egyébként a Nemzetközi Sportteljesítményeket Aláértékelő és Elvető Szövetség rövidítése. Beszélgető partnerem a szövetség magyar tagozatának főtitkára.

— Kedves Főtitkár úr! A belgrádi ökölvívó világbajnokságon állítólag három nyert mérkőzést vettek el tőlünk a bírók. Ez a csúnya dolog már a havannai vébén is megesett velünk. Pedig válogatott ökölvívóink rendszeresen nyerik a Magyar Bajnokságot, így számomra teljesen érthetetlen, hogy miért kerülnek hátrányos helyzetbe a nemzetközi porondon!.

— Nézze, az én elvem az, hogy más nemzetek fiai is majdnem nyernek, ha szoros egy mérkőzés. De majd nyernek, ha nem lesz szoros. Mi a döntéseinkkel csak ösztökélni akarjuk az önök versenyzőit a jobb teljesítményre. Sajnos, a kubai ökölvívóktól nem tudjuk elvenni a győzelmet, mert ők már az első menetben akkorát ütnek az ellenfelük fejére, hogy az állkapocskompromittációban szenvedő versenyző már az egyszeregyet sem érti meg a bíró szájából.

— De a mi sportolóink sokszor a vízilabda-mérkőzéseken is hátrányba kerülnek téves bírói döntésekből kifolyólag!

— Mi nem fizetjük le a bírókat!

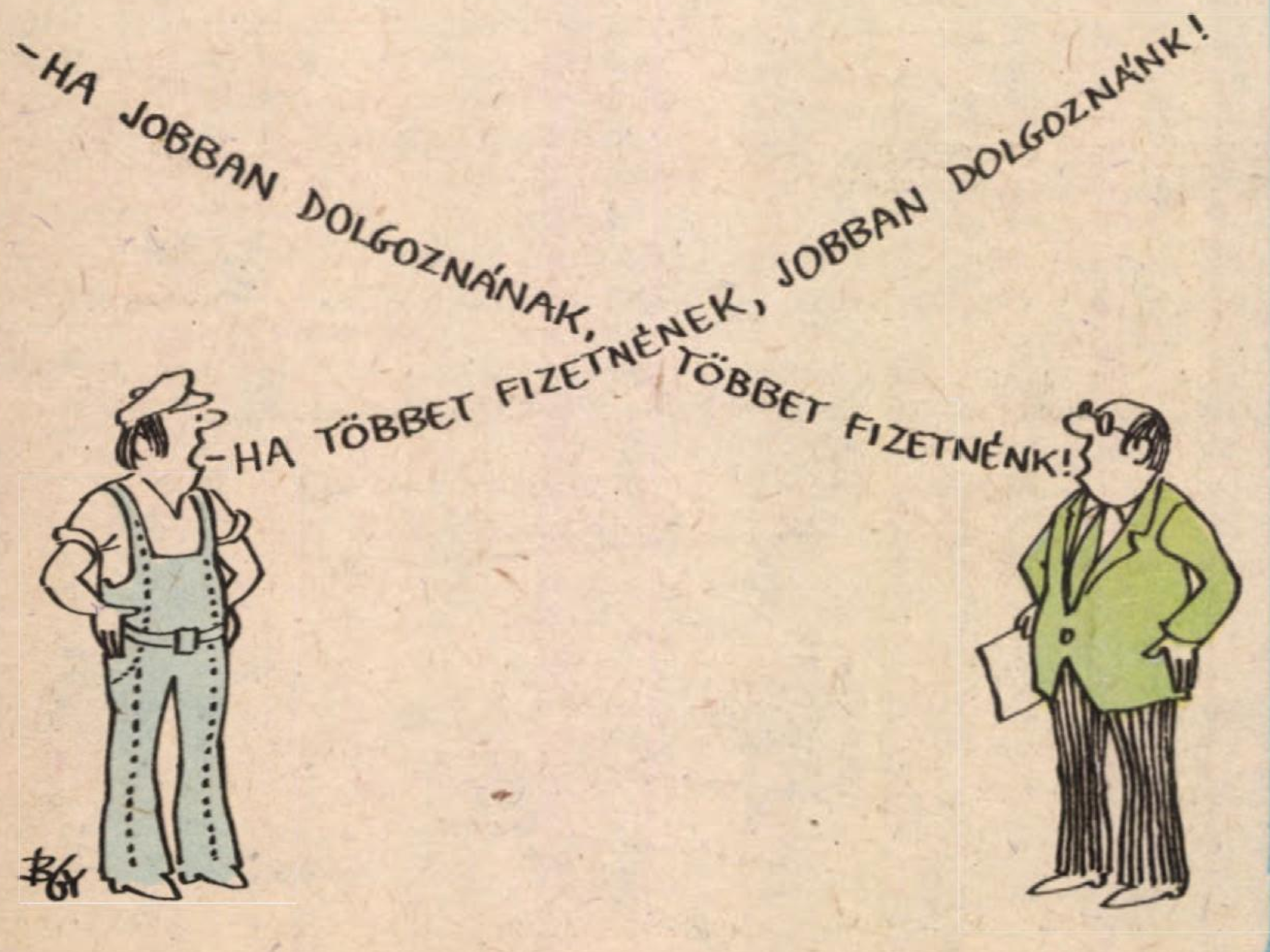
— Mi sem. Örülünk, ha ki tud utazni egy NB I-es futballcsapatunk teveháton a szaharai mérkőzésre. Miközben az ellenfél minden játékosa saját Boeingjével repül oda. Csoda, ha vesztünk ilyen fárasztó út után, ha a bíró is őket segíti?!

— Tudja, a mi szövetségünk se dúsgazdag. Boeing-re nekünk se telik. Jó, ha a nyertes csapatok kegydíjából fenn tudjuk tartani magunkat.

— Szóval bevallja, hogy a téves bírói döntések után önnek is csurran-cseppen valami?!

— Ez fogas kérdés. Az NSAESZ-nél először mikronéziai referens voltam Egyszer a Palau-

ANTAGONISZTIKUS ELLENTÉT

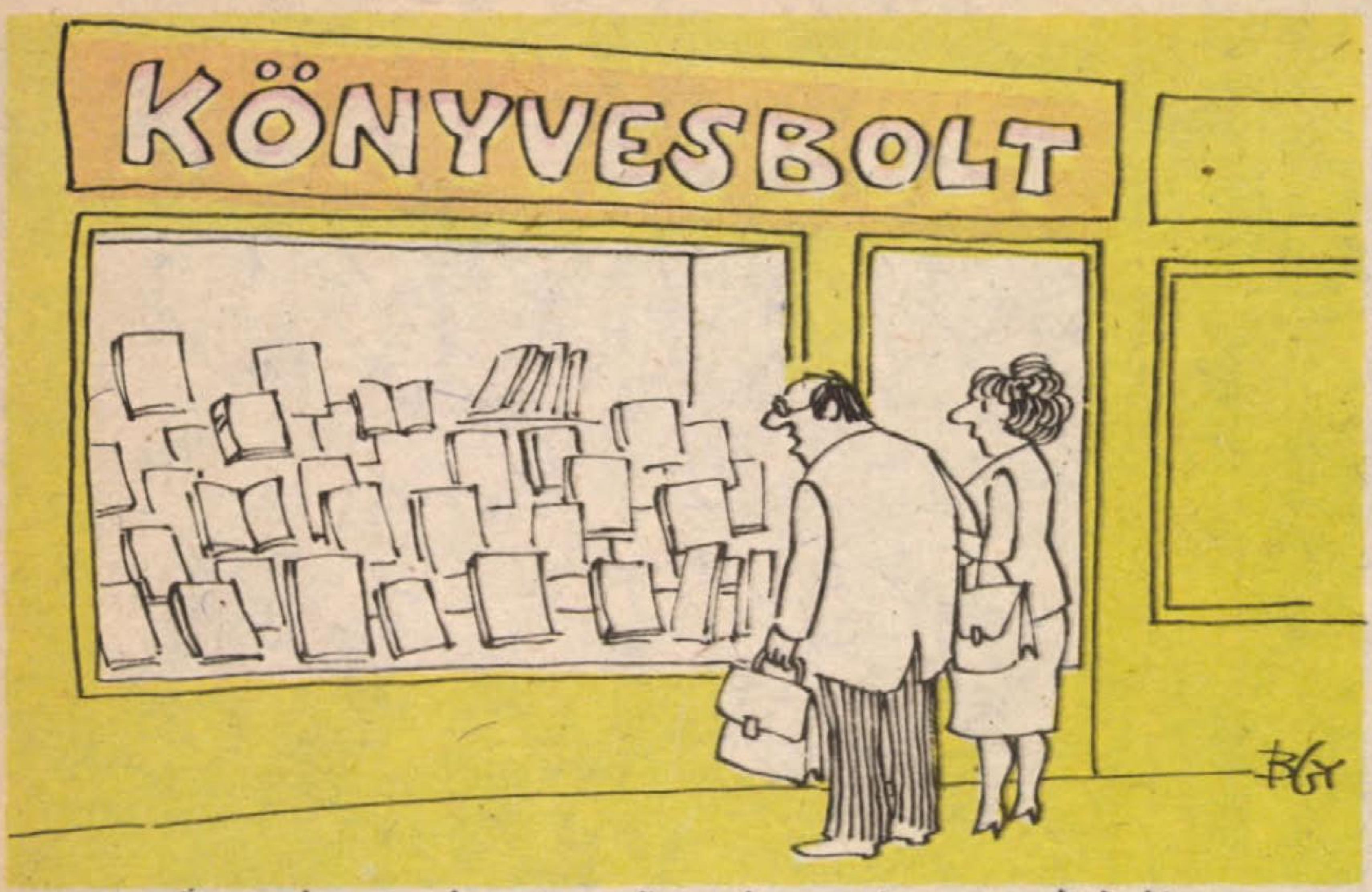

TERMÉKVÁLTÁS

– Úgy gondolom, nem nagy ötlet volt átváltani ventillátorról legyezőre...

ÜNNEPI KÖNYVHÉT

– Én csak azt nézegetem, fiam, hogy mit nem adtak ki.

TAVASZI CSALÓDÁS

– Ez tényleg virágot szedni hozott ide?!

TÖLÜNK

szigetek jéghoki válogatottja meg akarta verni Svédország csapatát, s nekem beígértek egy önálló korallzátonyt, ha elintézek egy olyan bírói döntést, hogy ők nyerjenek. Sajnos, kikaptak 78:0-ra, így odalett a korallzátony, én pedig átkértem magam a magyar tagozatra, mert a magyar sportolókat többen meg akarják verni, s az mégiscsak többet ér nekem.

— De mi a sport mellett a vendéglátásban és a reprezentációban is világhírűek vagyunk. Egy kis tokaji aszú, egy kis barackpálinka, néhány matyó hímzés, meg ez az. Mi lenne, ha átállna a mi oldalunkra?!

— Akkor le kellene húznom itt a redőnyt. De ki fizetne nekem maguknál a bírók megpuhításáért?! Csak nem gondolja, hogy egy vidéki NB I-es mérkőzés előtt nyugodt szívvel bemászhatnék a helyi NB III-as szálloda szellőztetőnyílásán, s a bíró kispárnája alá dughatnék egy arany tubákos szelencét?! Engem uram, ebben az esetben úgy agyonütnének a magyar szurkolók, hogy még a nyugdíjtól is elesnék. Az önök szurkolóival nem lehet úgy variálni, mint idekint. Ők sokszor azt is biztosan tudják, ami nem igaz.

— Ez igaz. Ilyen szelence suskus. Csak az Inter meccsek előtt fordulhatott elő annak idején odakint. De mi lesz velünk Argentínában. Már előre félek, hogy a bírók ott is minket fognak sújtani! Legalább azt árulja el, hogy kitől kell félnünk!?

— Tudja, kolléga, én is pénzből élek. Meghív ebédelni ide a szomszédos Hiltonba, aztán deszszert közben elmondom, hogy ki lesz a magyar csapat legveszélyesebb bírója.

— Sajnos, ez nem megy! Csak a napidíjam van nálam. De ha egy májpástétom megteszi...

— Azért nem mondom el.

— Akkor végünk van!

— Vagy győznek, vagy a bírók tévednek. Ha a magyar csapat minden bírói gubanc ellenére megnyeri a vébét, én elmehetek kapálni.

— Az se szégyen. Ön is tévedhet egyszer.

Tormai László

BEÉPÍTÉS

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Az angol vasutas odalép a sínen fekvő férfihoz.

— Mit csinál itt, uram?

— Meguntam az életemet... Elvesztettem az állásomat, kitettek a lakásomból. Nem bírom tovább. Azt akarom, hogy a londoni expressz vessen véget szenvedéseimnek!

— A londoni expressz? Ebben az esetben át kell feküdnie a szomszédos sínpárra. Ezen ugyanis most a manchesteri expressz közlekedik.

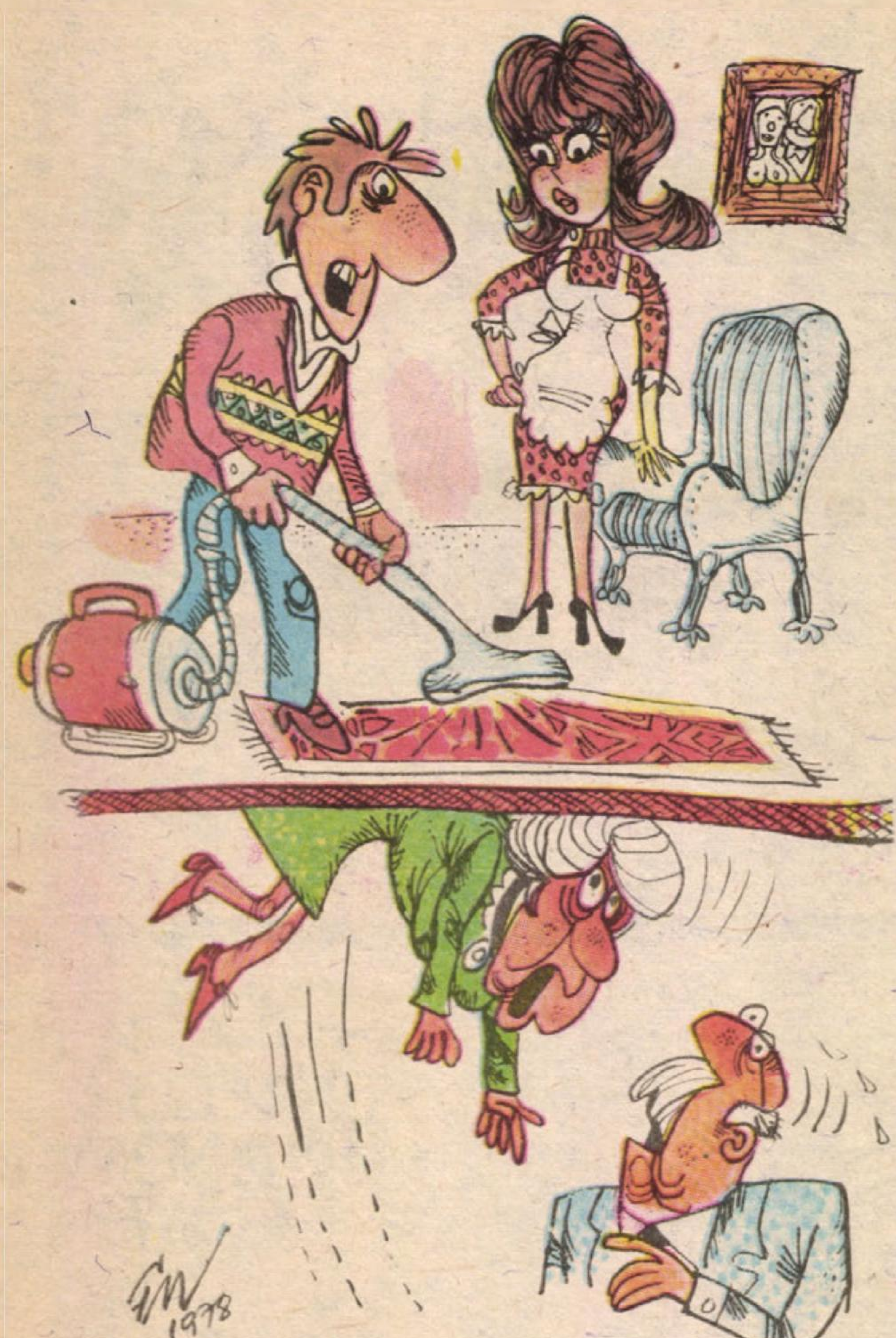

– Nyugdíjba akartok küldeni? Vegyétek tudomásul, hogy intrikálok én még úgy, mint bárki a fiatalok közül!...

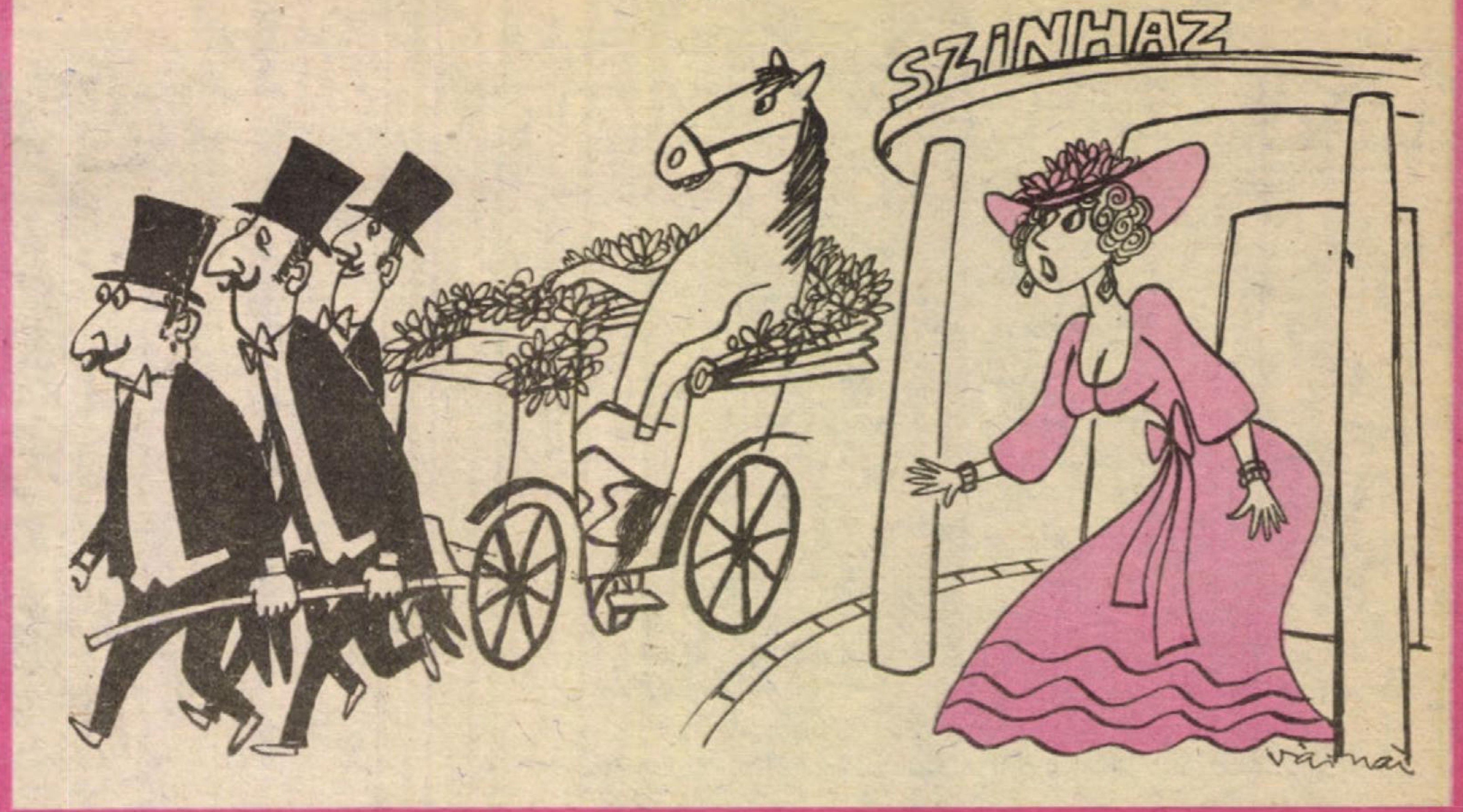
– Mint magánember, teljesen igazat adok magának, de mint főnök azonnal kirúgom!

MODERN HÁZ

– Valami baja van az új porszívónknak, olyan sikító hangot ad!...

BUKÁS

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Azt mondja a bíró a vádlottnak:

— Ha megmondja, hova rejtette a pénzt, mérsékeljük a büntetését.

— De bíró úr, ez közönséges zsarolás!

NAPIMÁDÓK

Fantasztikus ez a technika

Számomra a rádiózás azzal kezdődött, hogy a szomszéd Sinkó bácsi maga szerkesztette detektoros rádiójának a fülhallgatójából öt percre elkönyörögtem az egyik kagylót, és abból szívtam mellre a cigányzenét. A repülőgépről sejtettem, hogy a valóságban jóval nagyobb, mint az az arasznyi kereszt, amely után a nyakamat tekertem, de hogy valaha beleülhessek, arról álmodni sem mertem, sőt az autózásnak is csak azt az egyetlen lehetőségét tudtam elképzelni, hogy Molnár Pista módjára leesem a padlásról, s akkor majd én is parádézhatok a mentőautó sziréna-vijjogása kíséretében.

Bizony, nekem még esemény volt a villamosozás, a vonat pedig szenzáció.

És most mindez, sőt a szupermindezek is olyan természetesek. Csak ki kell nyújtanom a kezem értük, és nyújtom is, és — ám bélyegezzenek szentimentálisnak — lelkemből mindig feltör a hálatelt sóhaj: fantasztikus ez a technika!

Itt van mindjárt a legegyszerűbb, a cip-, vagyis villámzár. Ez egy mai fiatalnak a leghétköznapibb valami, én azonban áhítattal nyúlok a húzójához, és kéjes élvezettel hallgatom, ahogy zizzennek az egymásba harapó fogacskák a bőröndöm körül. Nem kell vesződnöm az ósdi zárral, nyomkodnom, feszegetnem, lesnem, hogy szíveskedik-e kattanni, majd ráfordítanom az akadályoskodó kulcsot, nehogy kipattanjon. Most, íme egy húzás, és... No, hát nem megakadt! Semmi vész, ilyenkor egy kicsit vissza kell húzni, aztán gyors rándítás, azaz mégse, inkább óvatosan, fokról fokra, és alányúlni, pöcögtetni, emelgetni, kérlelgetni: Ne vacakolj, barátom, sietek! No, igazán, mozdulj már! Hiába minden! Ez már se nem villám, se nem zár, ezt hasztalan rángatom, cibálom, nyaggatom, csak dühösen rám tátja a száját, és még ott sem fog, ahol eddig. Szerencsére van nálam pár méter spárga. Körültekerem kétszer a táskát, jól megcsomózom, és már készen is vagyok. Fantasztikus ez a technika! Ennyit a cipzárról, amely nem mindig szuperál...

Ellenben a rádió, sőt a televízió! Alig ötven év alatt hova fejlődött a kis detektoros skatulya óta! Már nemcsak a fülhallgató fele áll rendelkezésemre, hanem billentyűkkel, gombokkal, hangszóróval, meg hangszórókkal tökéletesített masinák, amelyek nem csupán a néhány kilométerről belemuzsikált hangot sercegik a dobhártyámra, hanem rafinált akusztikával zengik a szót, a dalt, sőt a képet fekete-fehéren, és színesen, és mikrolánccal, és műholddal megtámasztva állnak szíves rendelkezésemre, ha kíváncsi vagyok, hogy mi újság odaát a Buenos Aires-i futballpályán. És ha olykor mégsem, egy kicsit megkocogtatom, megütögetem, megdöngetem, megrázom, mint Krisztus a vargát, aztán telefonálok a szerviznek.

Másnap, és harmadnap, és hetednap telefonon sürgetem a szervizt. Hát nem csodás? Nem kell odamennem, elég fölvennem a telefont, amely itt van a szobámban. Kis fekete doboz, rajta a korong, amelyet elég megtekernem, és máris beszélhetek azzal, akivel akarok (ha az isten is úgy akarja). Fantasztikus ez a technika!... És ha velem akar beszélni valaki, nem kell, hogy elfáradjon hozzám, hanem idecsönget, és fölveszem a kagylót, mint a minap is hajnali négy óra tizenhét perckor (mert éjjel-nappal szolgál engem ő). Bevallom, kicsit álmos voltam, s ezért hamarjában nem kapcsoltam, hogy megbeszéltem Deskével, hogy Kápolnásnyékre utazom azon a reggelen, s így csak másodszori jelentkezésére tudtam fölvilágosítani őt, hogy nem megyek Kápolnásnyékre, és nem vagyok Licike, és különben is...

Kápolnásnyékre tehát nem mentem akkor, ellenben néhány nap múlva Balmezgőgicsére autóztam, mégpedig kiküldetésben három kollégával a vállalati Volgán. Ott állt meg a házunk előtt, és én miközben beszálltam a kocsiba, arra gondoltam, hogy lám le sem kellett esnem a padlásról, mint annak idején Molnár Pistának. És száguldunk... Röpke két óra alatt már ott is voltunk, azaz majdnem, mert a falu határában megállt a jármű. „Valami tévedés van, vezérem — szólt jópofa kollégám a pilótának —, mi nem azért jöttünk, hogy határszemlét tartsunk, hanem kulturális célzattal." Sofőrünk bólintott, és ráindította a motort, és nyomta a gázpedált, és forgatta a kormányt, és válogatott cifraságokkal próbált a masina lelkére hatni, majd megkért bennünket, hogy tolnánk meg a kényes jószág farát, mert a drágalátosnak nincs ínyére a félméteres sár. Mi kiszálltunk, és félcipősen cuppogtunk a sárban, és nyomjuk, és toljuk, és taszigáljuk a csökönyös monstrumot, amely hálából a segítségért a képünkbe pufog, de moccanni — azt nem.

Végülis két girhes lovacska húz ki minket a pácból. És milyen ügyesen! Fantasztikus ez a technika!

Másnap reggel pedig elmegyek a helybéli postára, meghívom interurbán Budapestet, és alig kell várnom öt és fél órát, amikor a kisasszony közli, hogy reménytelen a kapcsolás. Föladok hát egy táviratot, persze dringend, hogy a közbejöttek miatt egy napi késéssel harmadnap érkezünk.

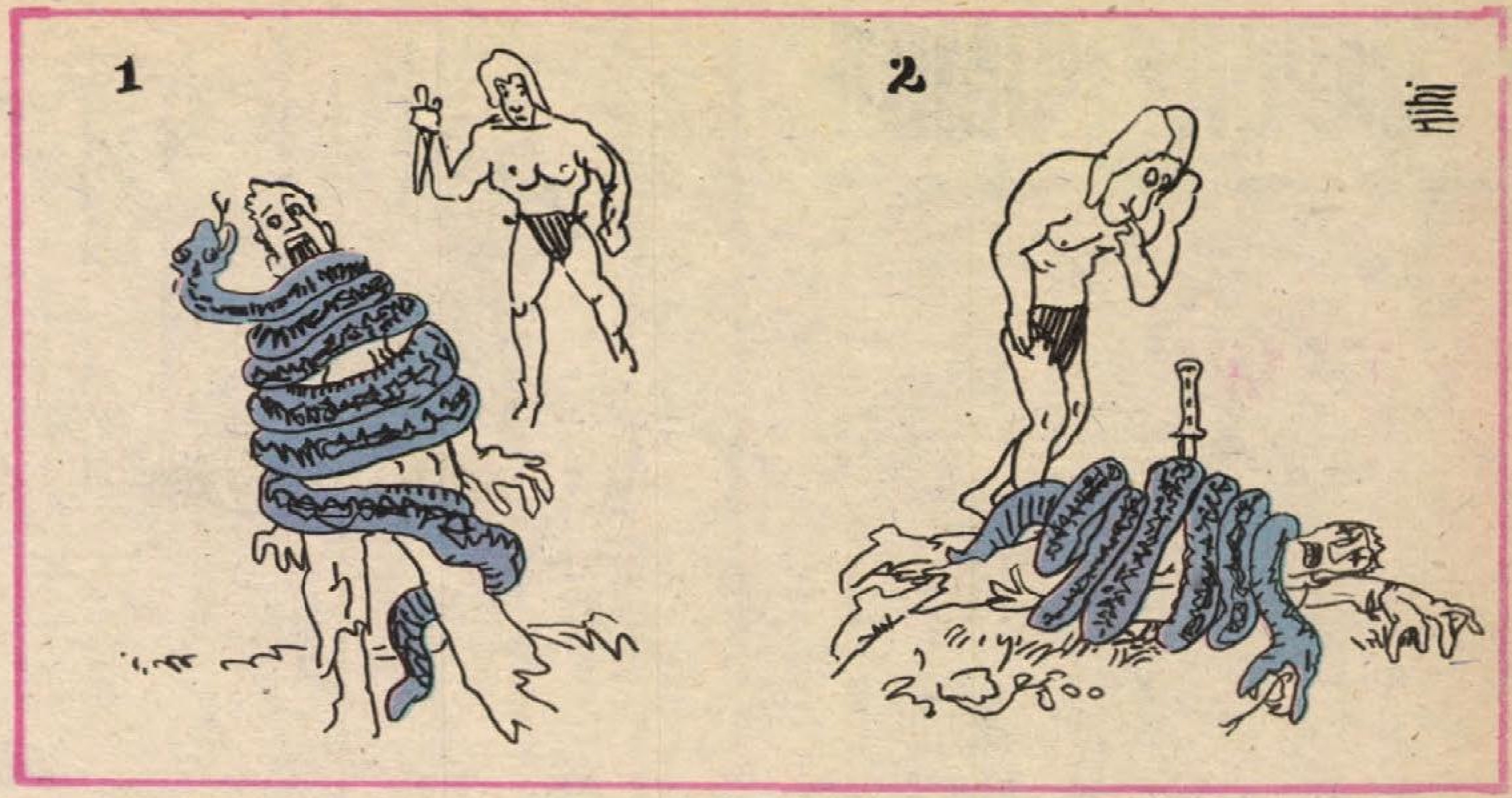
Az ötödik nap csakugyan már otthon is vagyunk, és a hetedik nap a táviratunk is megérkezik.

Fantasztikus ez a technika!

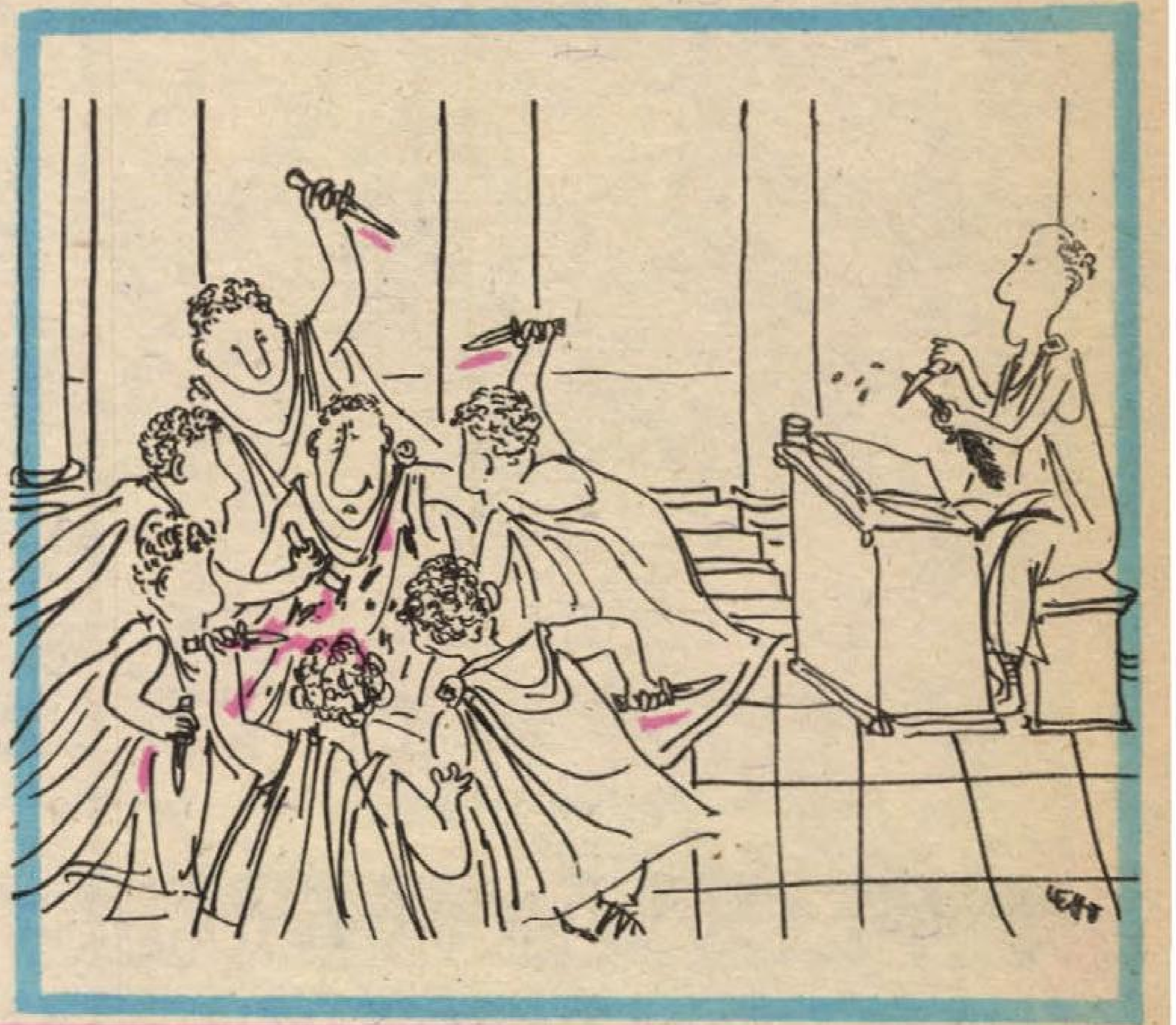
Sólyom László

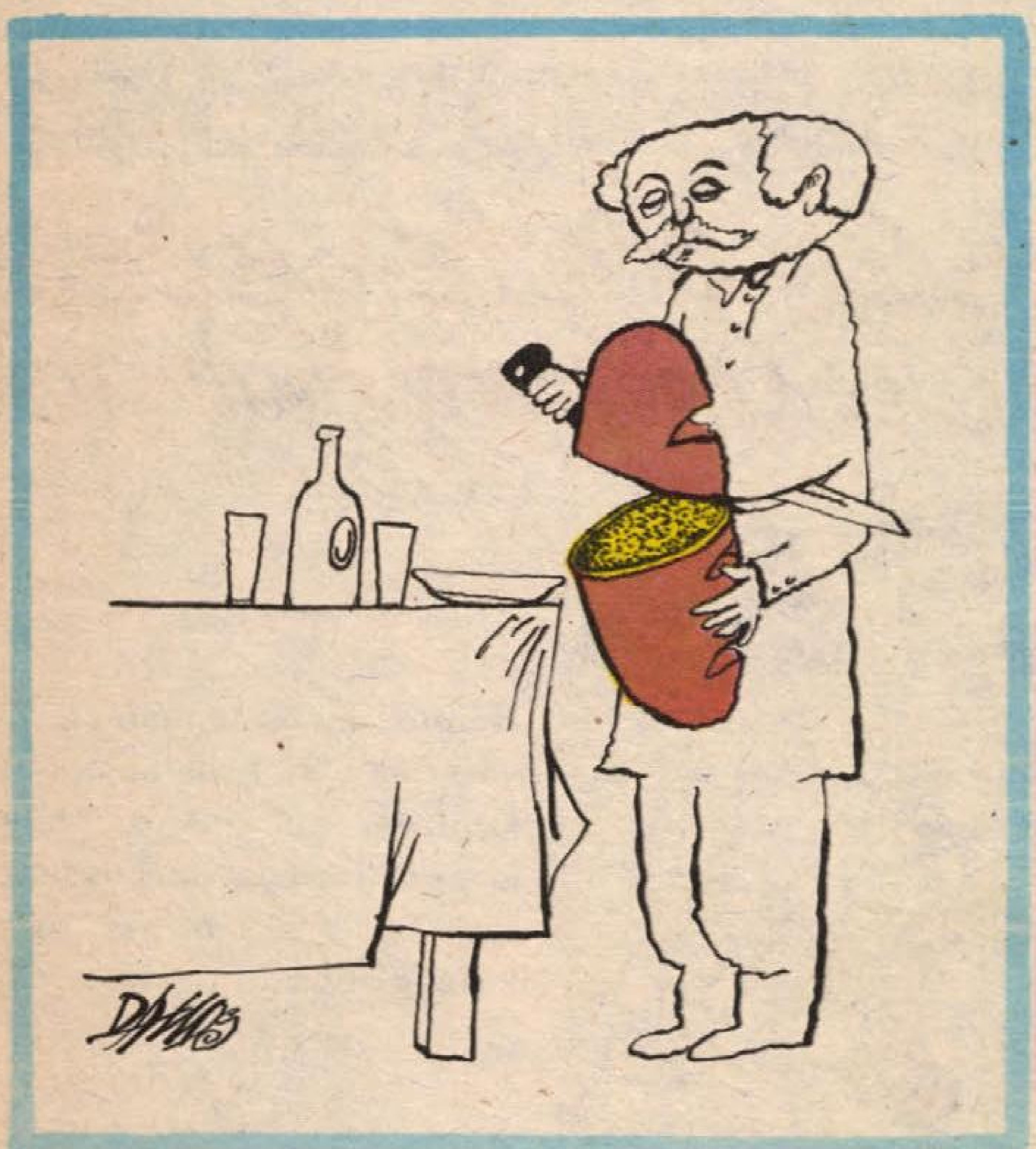
a KÉS

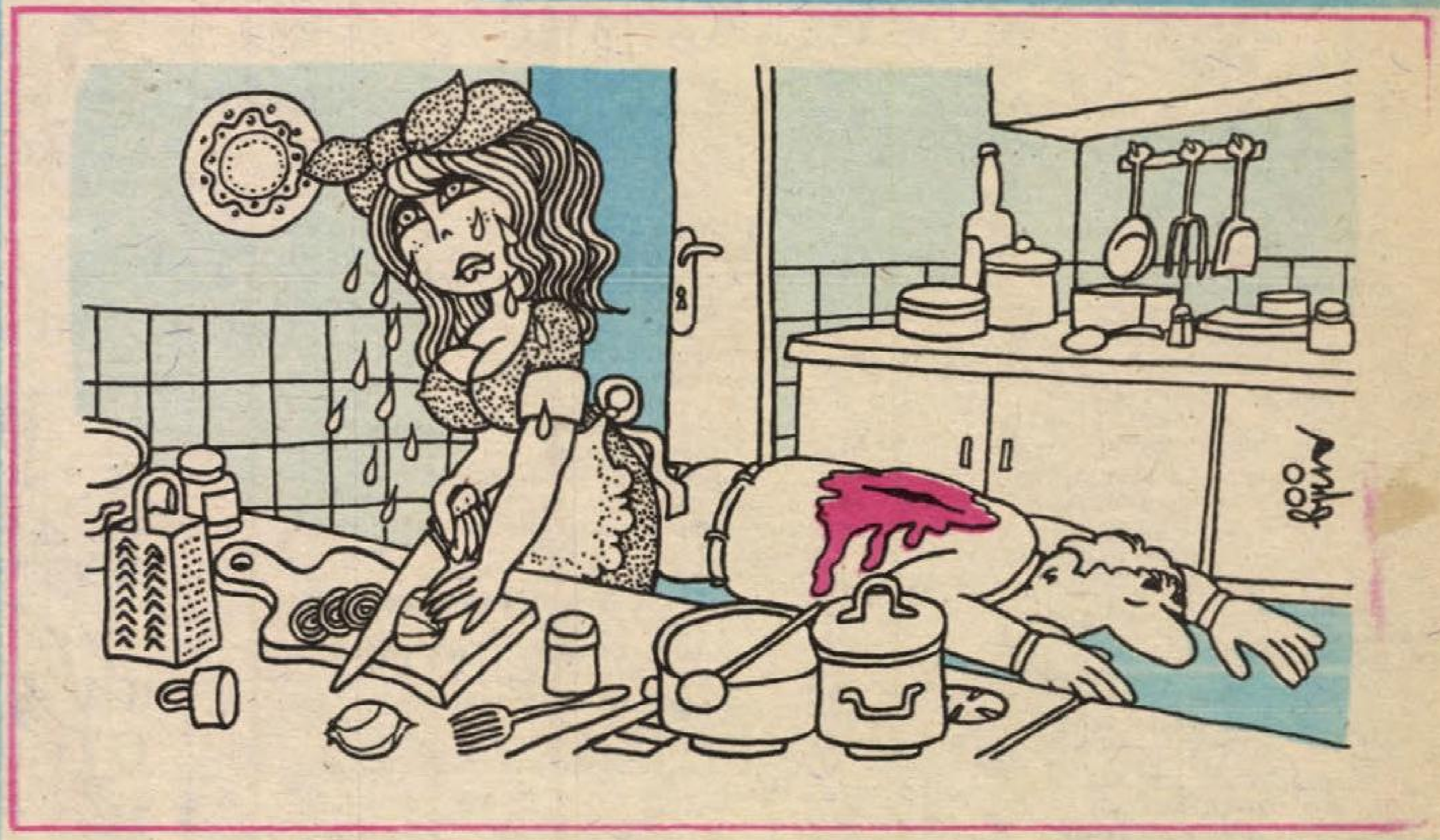
HEGEDŰS, SAJDIK, LEHOCZKI, DALLOS,
BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, VÁRNAI

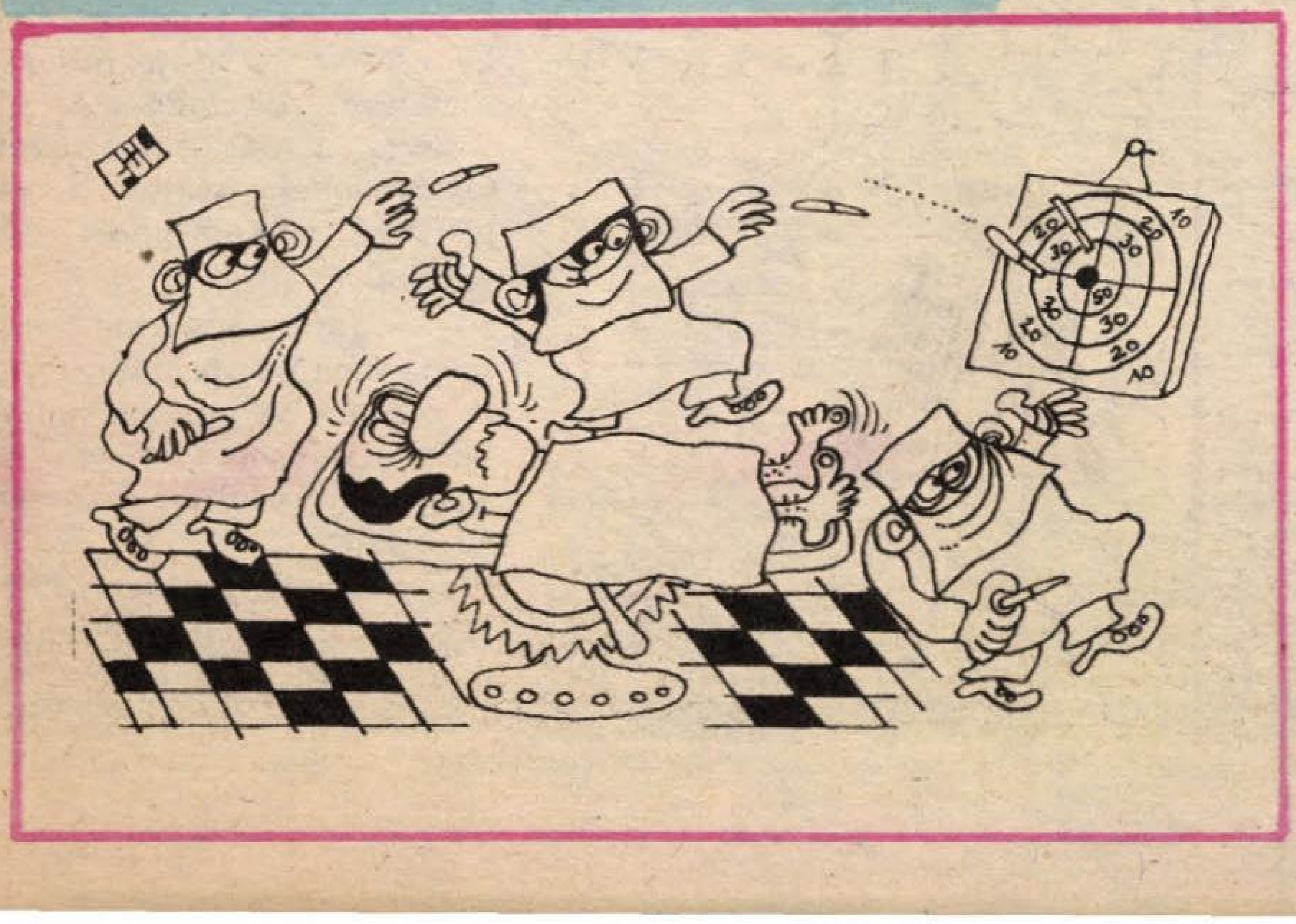

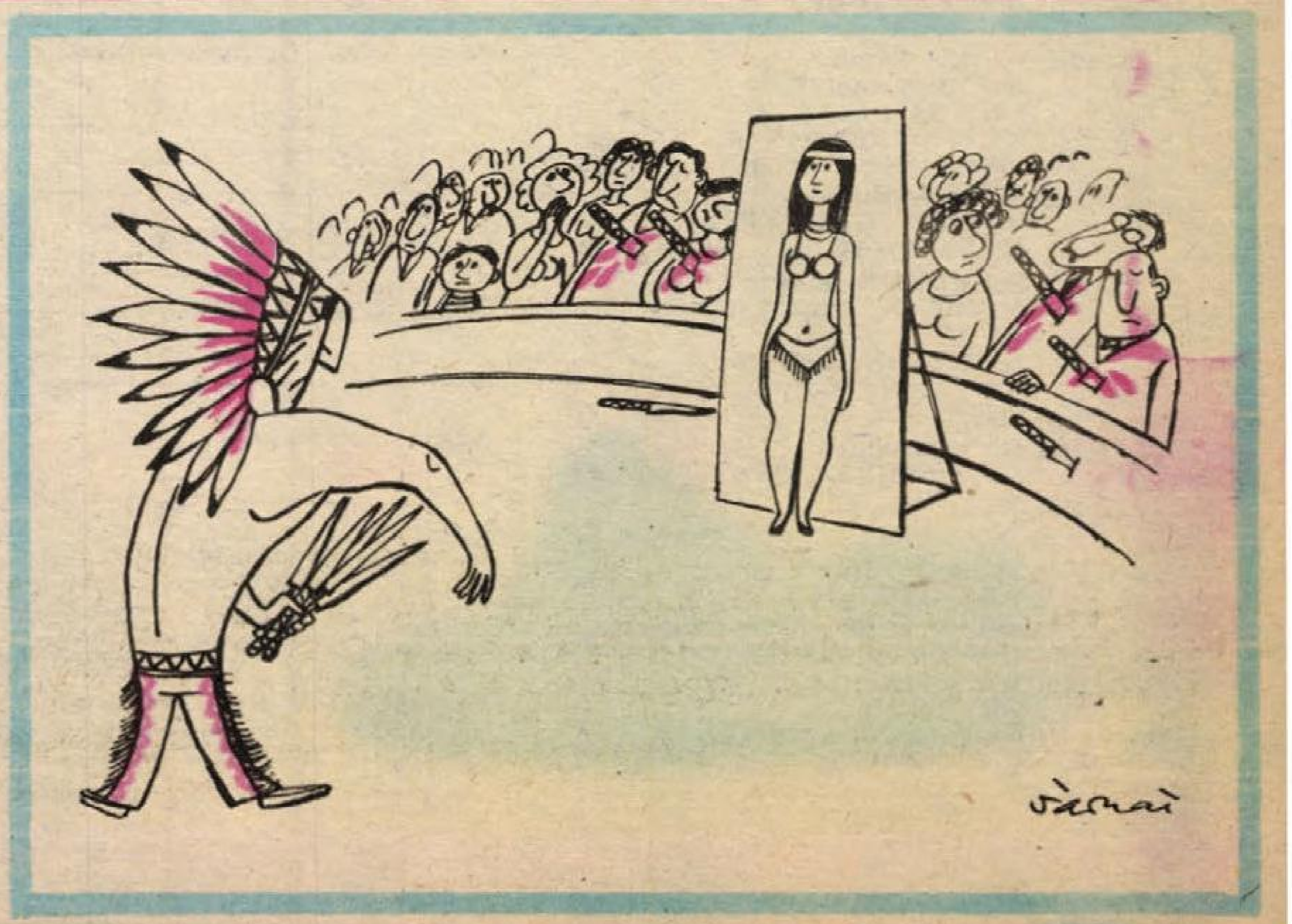

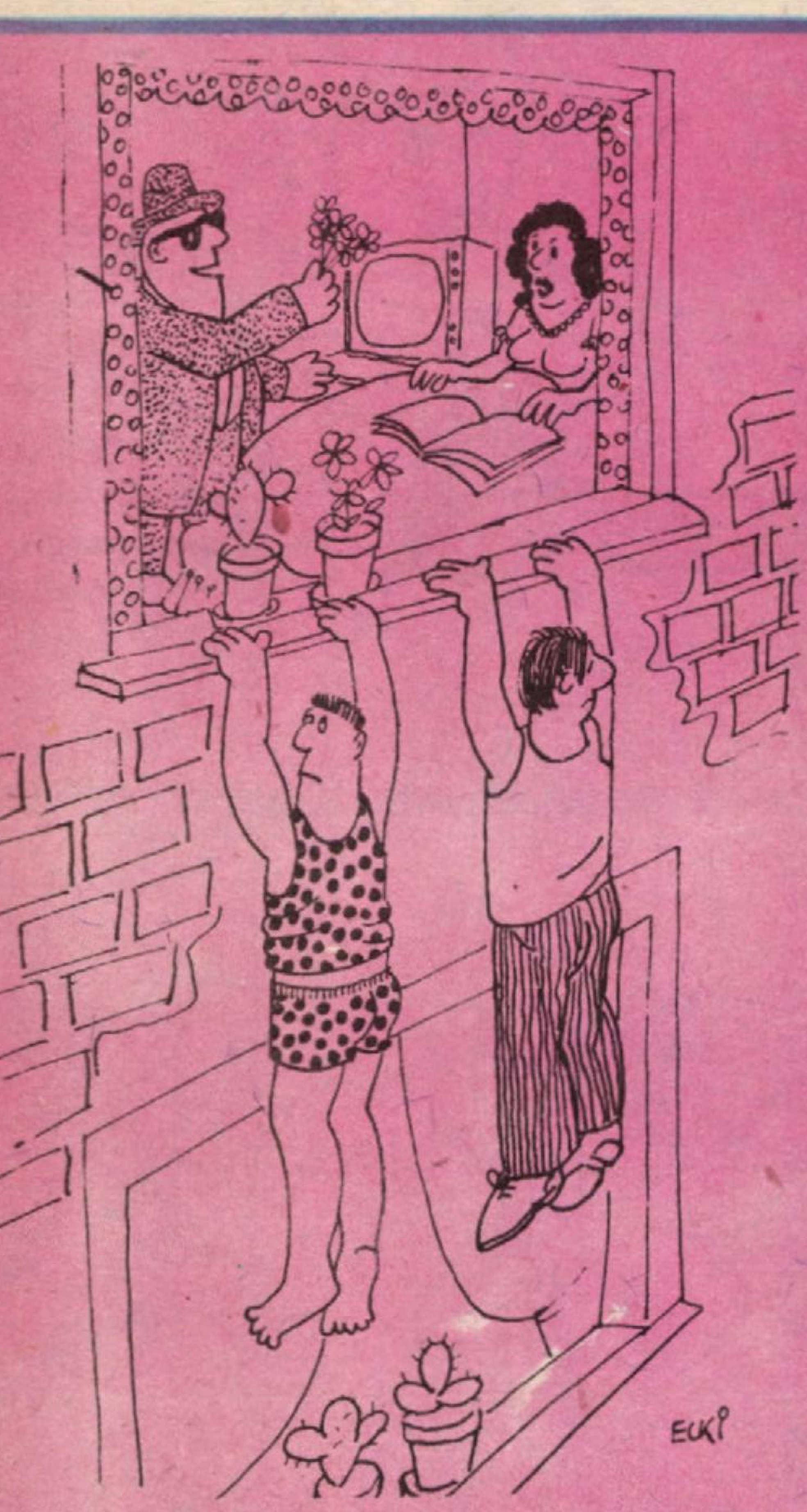

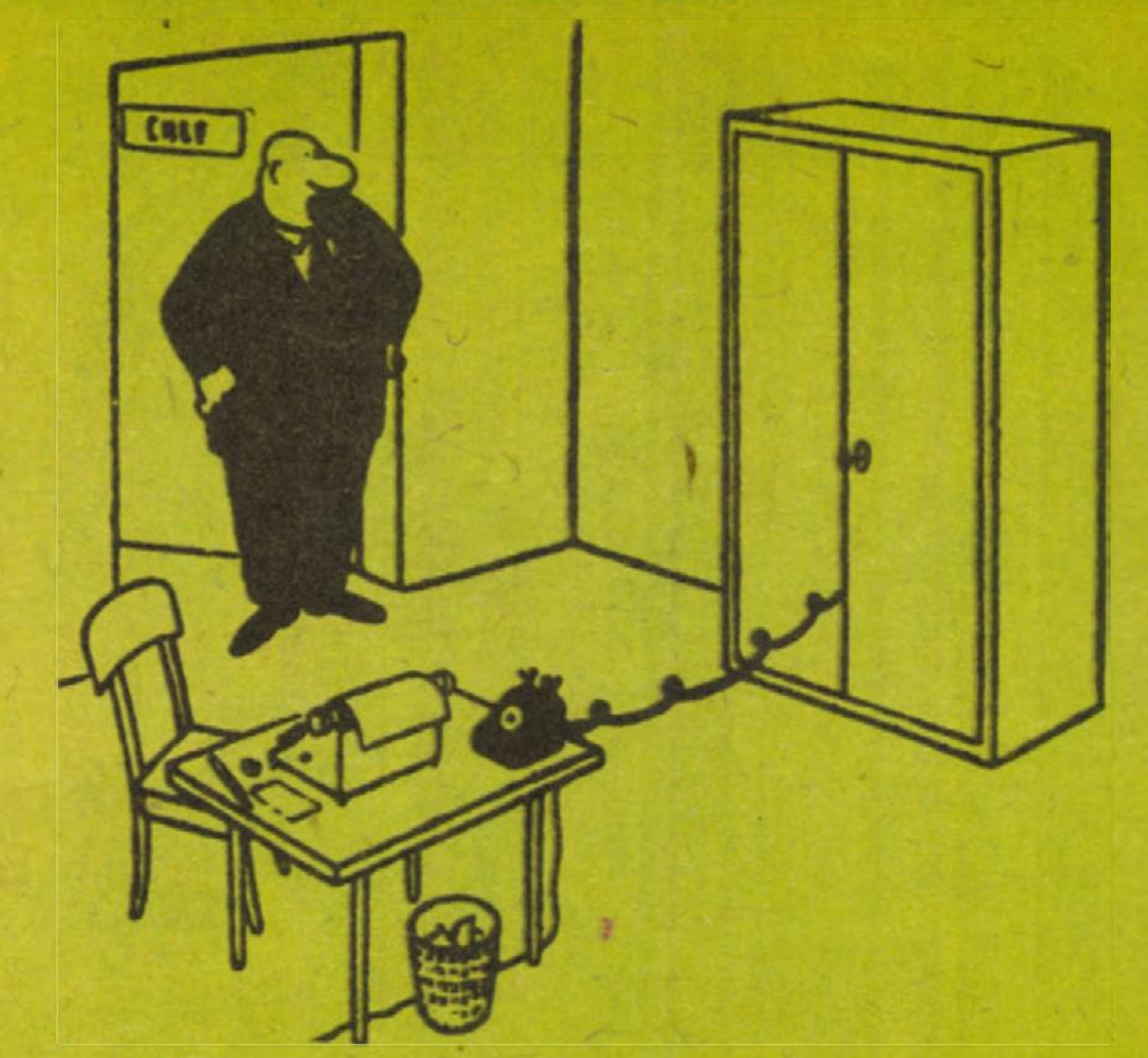

IMPORT HUMOR

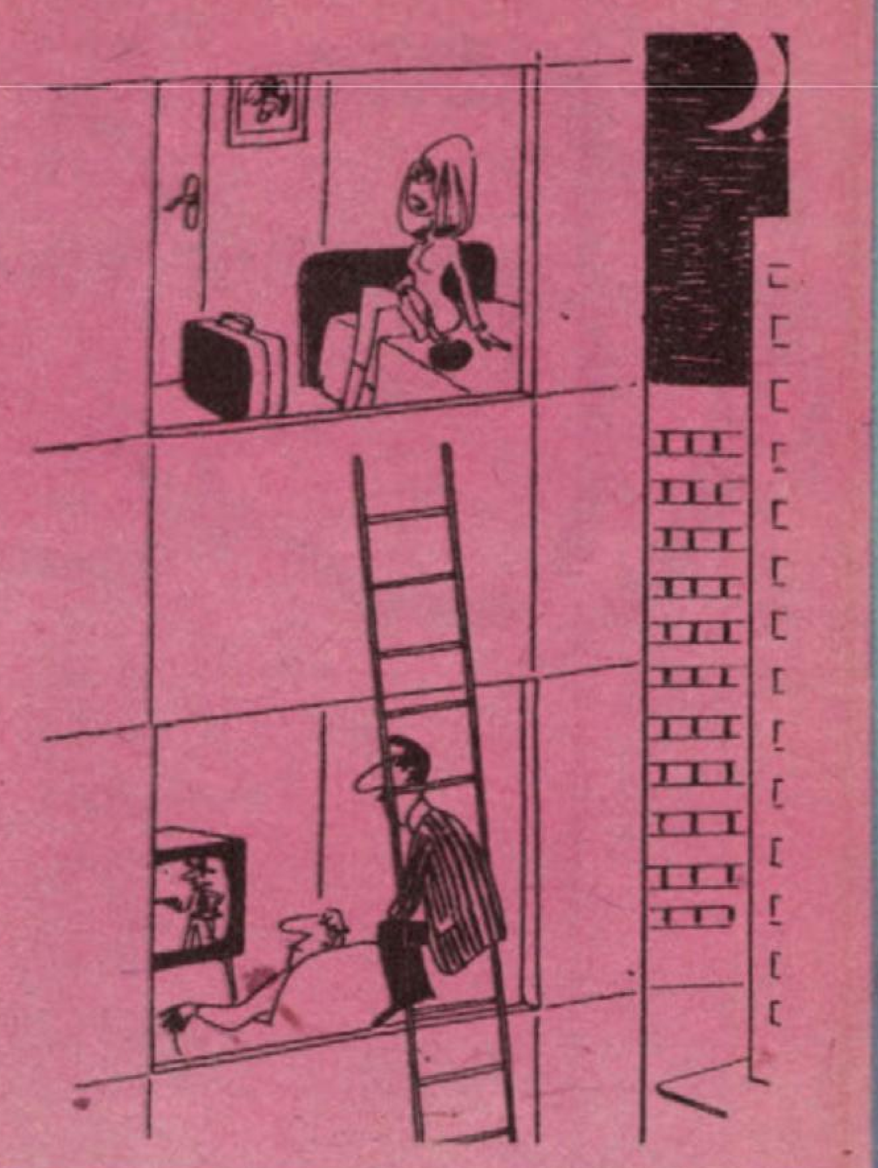

– Nagyon egyedül érezted magad, szívem, míg nem voltam itthon?

– Már megint magánbeszélgetést folytat, kisasszony?!

A KRIMI VARÁZSA

– Mióta Willy pszichiáterhez jár, megszűnt a kisebbségi érzése...

– De, mama! Én azt hittem, te fogyókúrázol!

SASRA ESETT RÍMEK

Ősz szirti sas fészkelt egy magas hegy ormán,
(a fészkes fenében fészkelt ilyenformán...)
Egyszer csak kiszakadt — zsupsz! — az égi tömlő,
eső verte a sast, özönvízként ömlő!
Az esővíz hátán — akárcsak egy uszály —
egy skatulya úszott, (elhinni nem muszáj)...
Élesztő volt benne, ne kutassuk honnan
sodorta az eső, tény, hogy valahonnan...
Az úszkáló doboz csak kívül volt nedves,
a sas felvijjogott: a sors hozzám kedves!
Belevájta körmét az ázott dobozba,
(így lett általa a doboz elkobozva...)
S az élesztőt mohón csipegetni kezdte,
addig csipegette, míg bekebelezte.
Azután a torkán a maga pár kortyát
leengedte, s leste, hogy az égi portyát
mikor kezdheti el, ám az eső szakadt,
s ettől a sas újra vijjogásra fakadt:
„mily könnyen repülnék, ha esernyőm lenne!"
— vijjogta —, miközben az élesztő benne
a víztől elkezdett diszkréten dagadni,
ő pedig emiatt a földhöz ragadni...
Búbánat döntötte szegény ősz sast romba,
úgy gubbasztott akár barát a klastromba'...
S míg a hegyről völgybe zúdult le a vad ár,
ragadozóból lett: d a g a d o z ó madár...

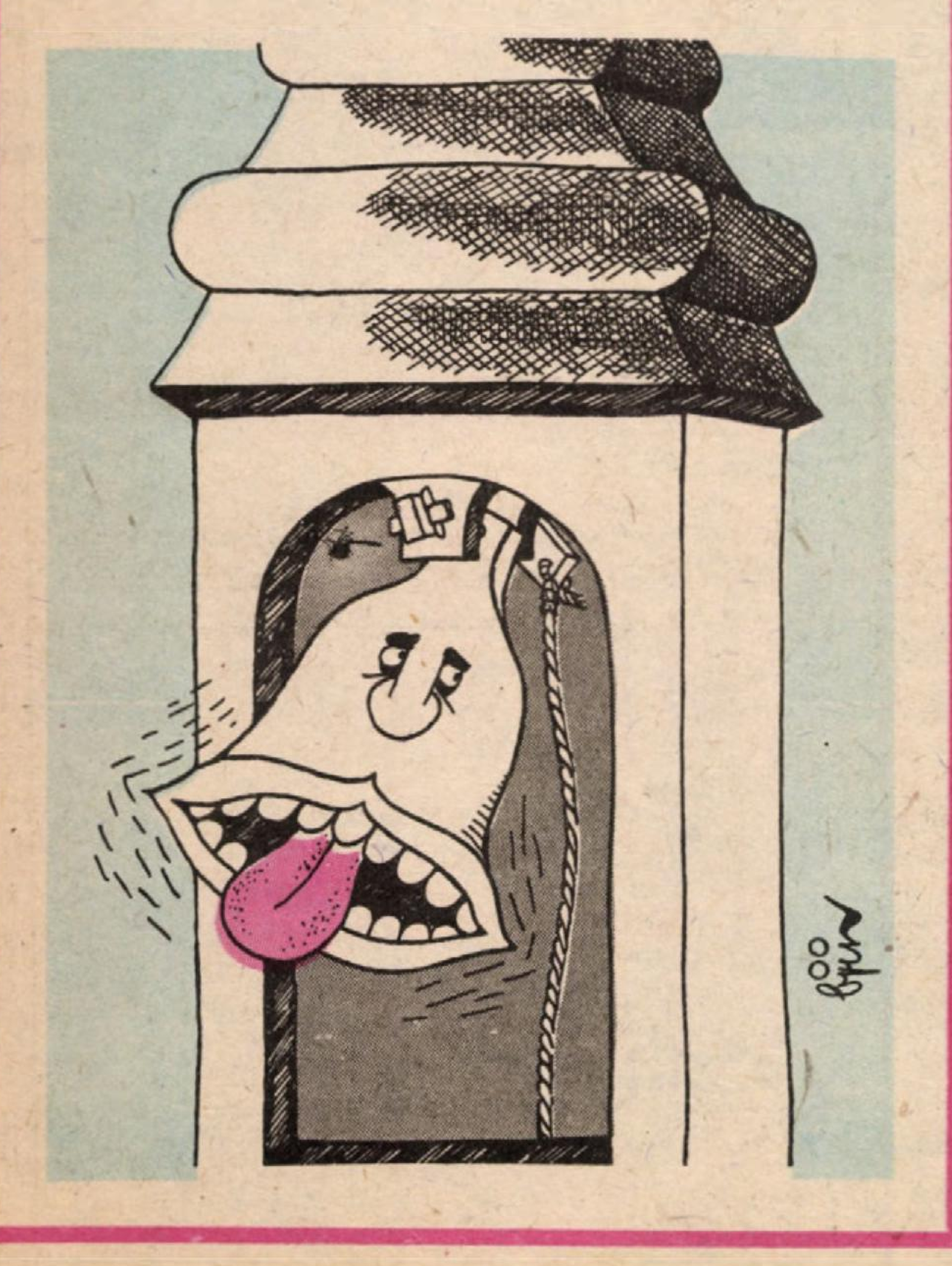
EPILÓGUS:

Öt sort érdemelt csak, mégis hatszor öt lett,
mert megkelt, mint a sas, bennem e csöpp ötlet.
Pedig nem akartam senkit sem sújtani,
de csupán ezt tudtam önöknek n y ú j t a n i...

Szilágyi György

HÍRHARANG

TÜCSÖK és BOGÁR

Szó szerint!

(Szegeden fotózta Hajdú Péter)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Várom annak a 35—40 év közötti, káros szenvedélytől mentes férfinak kézzel írott és fényképpel ellátott levelét házasság céljából, aki lelkiekben gazdag, emberi belső és külsővel rendelkezik és igényes. „Partnert keresek" jeligére a kiadóba.

Futballbelsővel és autógumi külsővel rendelkező férfiak még lelki gazdagság esetén is kíméljenek!

(A Hajdú-Bihari Napló apróhirdetései között észlelte Cseke Sándor, debreceni olvasónk)

Fiatal házaspár eltartási szerződést kötne idős nénivel vagy idős házaspárral. „Szeretünk jószágtartással foglalkozni" jeligére a kiadóba.

Nem kéne akkor inkább jószágtartási szerződést kötni?

(A Hajdú-Bihari Napló apróhirdetései között bukkant rá Nagy Zoltánné, debreceni olvasónk)

Ú. Dózsa—Videoton 4-0. Törőcsik nyolc szempár tüzében

Négyszemű játékosok a Videotonban?

(A Labdarúgás c. lapban észlelte Kuti Zoltán, kecskeméti olvasónk)

Híresek a cseh hegedűkészítők

Még ha időnként csellót készítenek is!

(A Magyar Rendőr c. lapban találta Korenchy Pál, tápiószecsői olvasónk)

hogy a párizsi divatszalonok képviselőinek bejelentése szerint újra divat a mini, sőt nemcsak az „aligszoknya", hanem az „aligruha" is, estélyi kivitelben.

Én nem vagyok oda a miniszoknyáért, de ez vajmi keveset számít, mert az embert inkább a Váci utca felé sétálva érdeklik a szoknyák, mint a nyolcadik X felé sétálva, szóval én sajnos — vagy talán hálistennek — már semmilyen szoknyáért se vagyok oda, a rövidséget inkább az írás, mint a szoknya terén kedvelem, épp ezért röviden közlöm, tőlem a szoknya lehet olyan hosszú, hogy a földig ér, vagy olyan rövid, hogy semeddig se ér, ne-

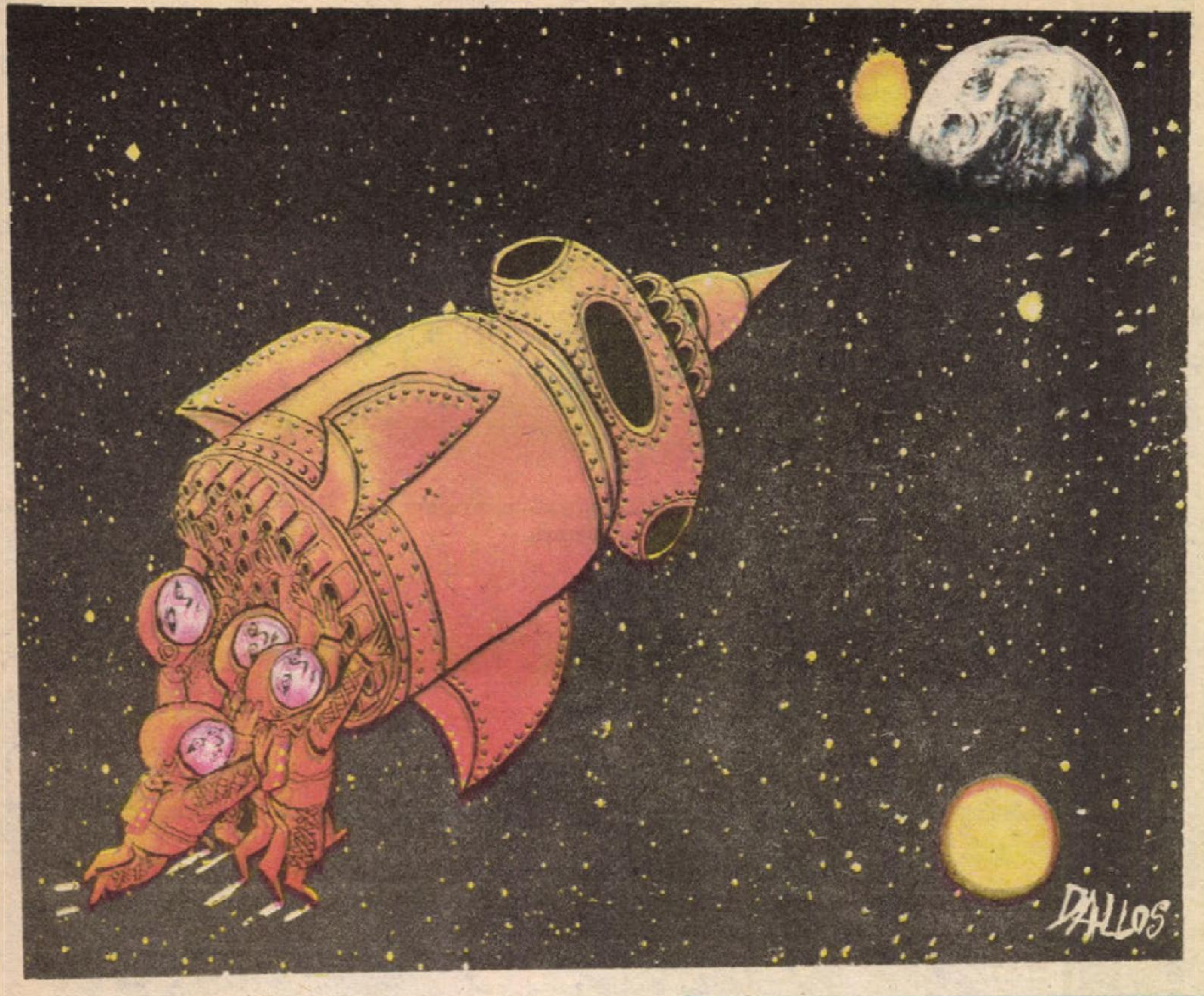
Aszongyák

kem teljesen mindegy, de azért jobban szeretem, ha a szoknya mini, mintha az éttermi húsadag az (maxi áron), vagy ha az üzletben a vevő megbecsülése mini, sőt szupermini, bár nem tartom túlzottan bölcsnek a miniszoknya viselését, olyan az — bocsánat, ha a hasonlat sántít egy kicsit, de ismétlem, én már kinőttem ezekből a dolgokból —, szóval valahogy olyan az, mintha a mozik a mozi előtt, az utcán vetítenék a filmeket, kérdezem mély tisztelettel, ki lenne akkor bolond jegyet váltani (már úgy értem mozijegyet), jó, jó, tudom, hogy ez a hasonlat sántít, de nem nagyon, csak egy icipicikét, ha jól át tetszenek gondolni a dolgot, rá tetszenek jönni, hogy inkább csak biceg egy kicsit, mert ha a lényeget nézzük, illetve pardon, ne firtassuk a dolgot, mert kényes területre találnánk tévedni, igaz, hogy tévedni emberi dolog, de itt nem emberi dolgokról van szó, hanem — ez elég nagy különbség — asszonyi dolgokról.

Mindenesetre azért szögezzük le, hogy a sok rövid szoknya nem okoz annyi erkölcsi kárt, mint a sok rövid ital.

(gergely)

ÜRDEFEKT

VALÓDI ÁLHÍREK

Kilencméteres bálna tűnt fel a japán és kínai felségvizek határán. Kínai halászhajók mérése szerint japán vizekre mindössze egy méter huszonhárom centiméter lógott belőle át, de ezt hivatalos tokiói körök kétségbe vonták. Mialatt a két kormány jegyzéket váltott, a bálna ismeretlen helyre távozott.

Ma egy hete adták át a pestszépújhegyi lakótelepen a tudomány és kultúra palotáját. A hasznos létesítmény máris otthont nyújt a helybeli tudósoknak, akik lázasan tanulmányozzák, vajon mitől dőlt össze hét nap alatt ez a gyönyörű épület.

Tovább javul a forint! A Nemzeti Bank közleménye szerint, ami ma tíz forintot, az öt év múlva tizenkettőt fog érni. Ha valami közbejön, akkor tizenhármat.

Földi eredetű különleges rádióüzenetet fogtak a rádiócsillagászok. A jeleket megfejtették, és megállapították, hogy azokat a Lochness-i Szörny sugározza, aki adásában arról panaszkodik, hogy a tó partján időnként mindenféle rémes pofák jelennek meg, és fényképezőgépekkel ijesztgetik.

Átmenetileg szünetel a Budapest—Ráczpiliske közötti vasútforgalom, mert lelkes régészek egy kicsiny csoportja fölszedte a kiegyezés korabeli talpfákat. Bármennyire is nemzeti kincsünkről van szó, a MÁV-ot váratlanul érte a muzeológusok akciója, de nyilatkozatában kijelentette, hogy hamarosan újra megindulhat a forgalom, mert príma első világháborús talpfákkal pótolják a hiányt.

Botrány tört ki az SPSE—JPSE bajnoki labdarúgó mérkőzésen, amikor az egyik néző három teli üveg muskotályt hajított be a pályára. A mellette ülő felháborodott szurkolók üres üvegekkel dobálták meg a róluk megfeledkezett garázdát.

Bíróság dönt a szabadalom sorsáról! Egy harpagpusztai pék újítási díjért fordult a találmányi hivatalhoz, mert föltalálta a frissen sütött másnapos kenyeret. Az ügy azért került bíróság elé, mert a Táncsics utcai Kenyérgyár bejelentette, hogy ők már évek óta ezzel az eljárással dolgoznak. Sőt az ő kenyerüknek megvan az az előnye, hogy már dagasztáskor is száraz.

Az „Ez már döfi" című svéd filmet, a benne levő erotikus részek miatt nem vásárolják meg hazai forgalmazásra. Az egyik szakember, aki hétszer nézte végig az említett jeleneteket, kijelentette, hogy közönségünk még nem elég érett az ilyesmire.

Selmeczi Tibor

ZSÖLLYE

Karinthy Márton új tévéjátékot rendez. Felvétel közben észrevette, hogy az egyik szereplő rosszkedvűen áll a kamera előtt. Egy ideig elnézte a dolgot, de aztán leállította a felvételt.

— Ez így nem megy tovább! Elvégre ez egy vígjáték és te olyan búbánatosan játszol, hogy arra már nincs is kifejezés. Mi bajod van?

A művész megvonta a vállát.

— Magam sem tudom, de valahogy reggel már olyan nyűgösen ébredtem... egy szó mint száz: ma rosszul vagyok hangolva...

Karinthy csodálkozva nézett rá.

— Érdekes! Én eddig mindig azt hittem, hogy te színész vagy és nem zongora...

*

Egy olasz filmújság megszavaztatta olvasóit: kit tartanak a legszolidabb életet élő filmszínésznőnek? A szolidság ez esetben nem a nagy lábon élésre vonatkozott, hanem a családi életre és a hűségre. A legtöbb szavazatot Sophia Loren kapta, aki az alábbi rövid nyilatkozatban köszönte meg az olvasók bizalmát:

„A tisztességes színésznő olyan, mint a pisai ferdetorony! Elhajlik... de nem bukik el!"

*

A Vidám Színpad társalgójában Kazal László csendesen ül feketéje mellett az egyik sarokban. A többi asztalnál sakkoznak, kártyáznak. Berényi Ottó odaül Kazal mellé.

— Nem unatkozol, Lacikám?

Kazal elmosolyodik.

— Én sohasem unatkozom. Van egy társasjáték, amit színházban szívesen játszok, de azt ti nem ismeritek. Még az aranyos Komlós Vilitől tanultam. Mindennél jobb és nem kell hozzá más, csak egy doboz gyufa. A lényeg az, hogy mindig pénzbe kell játszani és mindig *az fizet, akinek igaza van!...*

Horváth Tivadar meghallja az utolsó szavakat és odalép az asztalhoz.

— Érdekes lehet. Én játsznék veled. Mibe játszunk?

— Mondjuk, 100 forintba!

Horváth kiteszi a pénzt, Kazal is mellé teszi a százasát, aztán szép kényelmesen előhúz a zsebéből egy gyufásdobozt.

— Jól figyelj, Tivadar! Leteszek két gyufát magamnak és leteszek két gyufát neked...

Ebben a pillanatban Horváth felcsattan.

— Ohó! Nekem csak egy szálat adtál!

Kazal bólint.

— Neked van igazad!... Enyém a száz forint!

Rátonyi Róbert

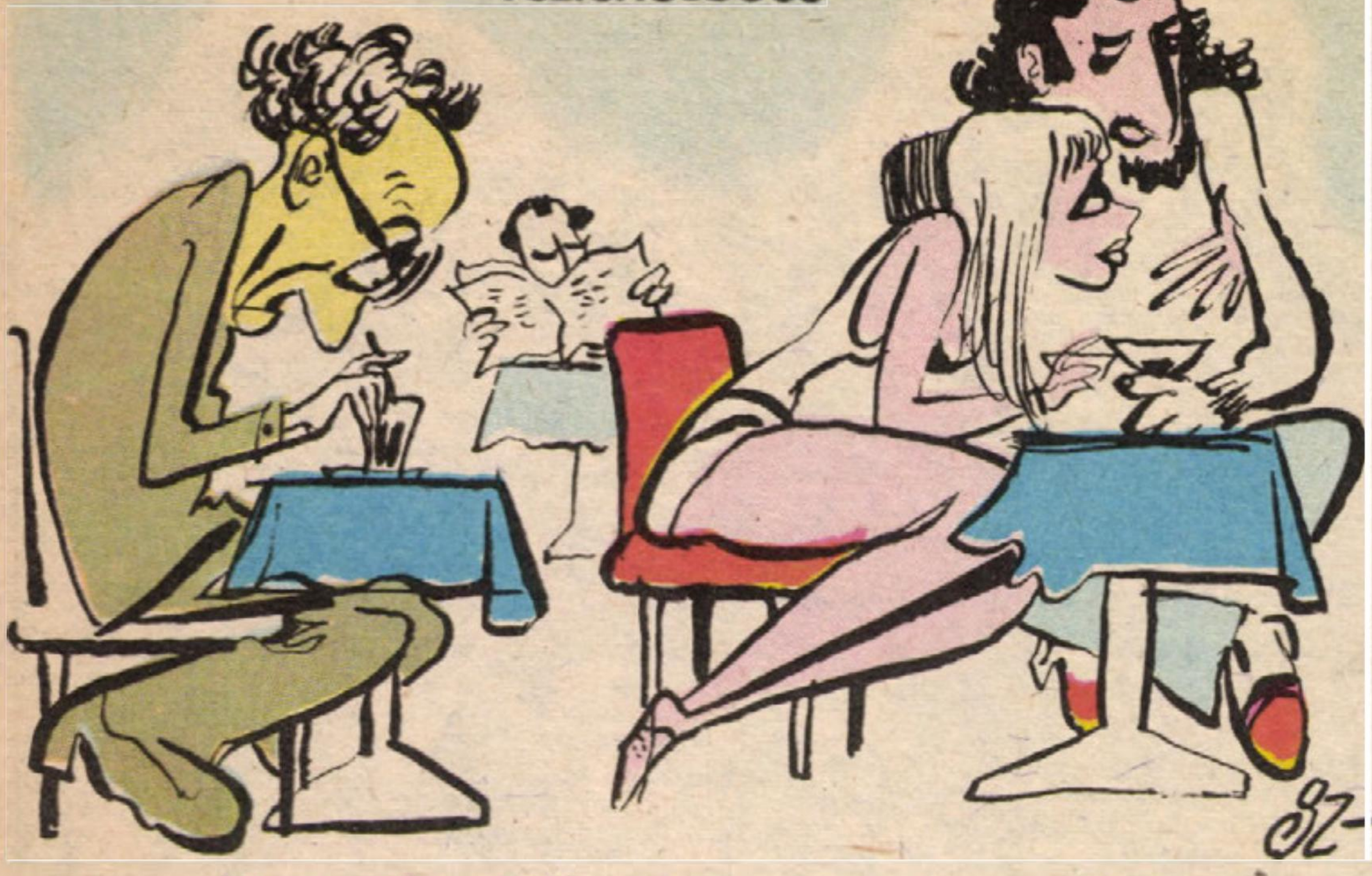

— Halló! Kezünkben van a kerületi IKV-vezető, ha megjavítják a tetőt, szabadon engedjük.

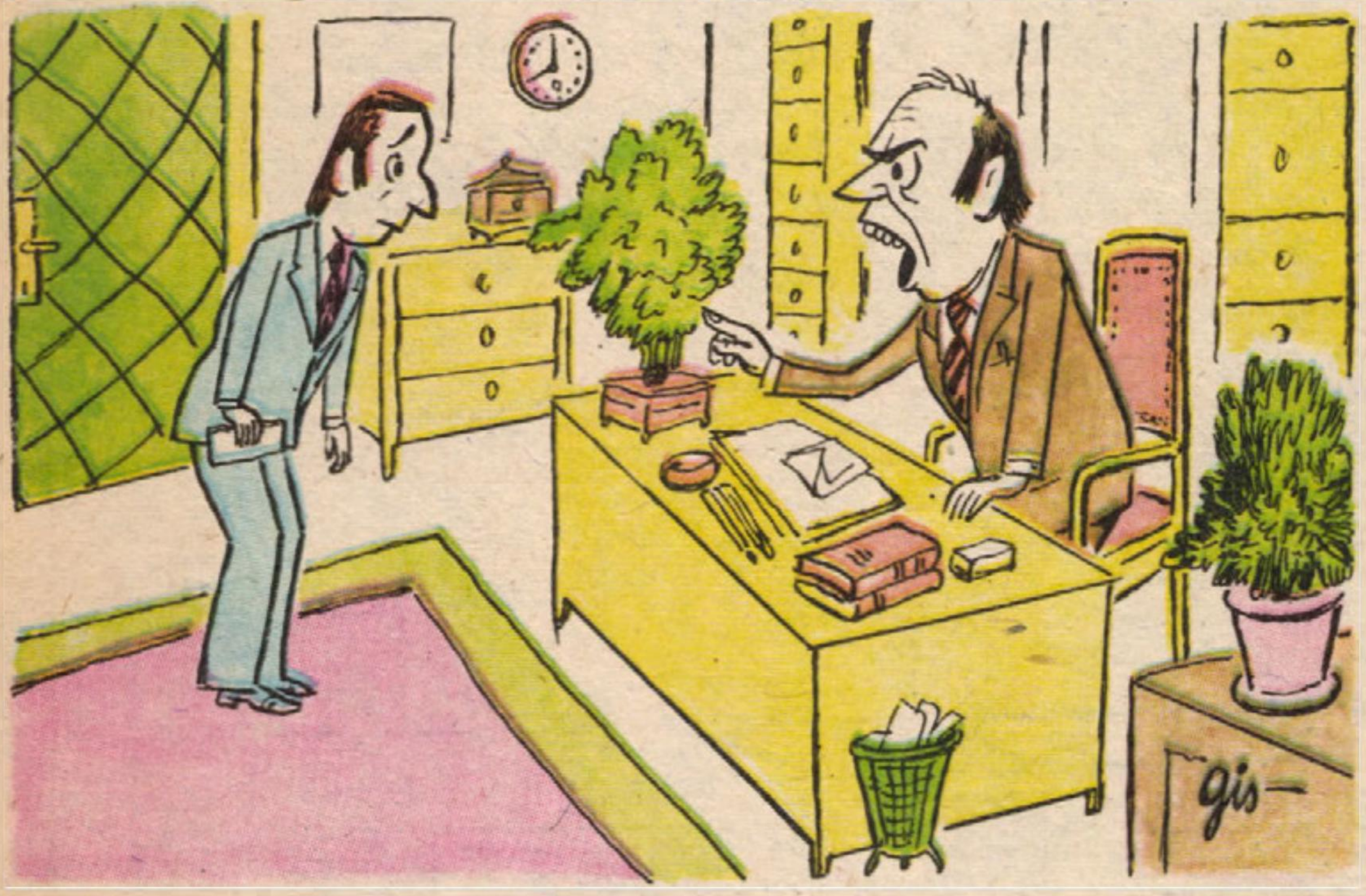
— Egyik fiatal sem akar ide jönni, csak az idegenforgalmi irodába szeretnének beülni...

PSZICHOLÓGUS

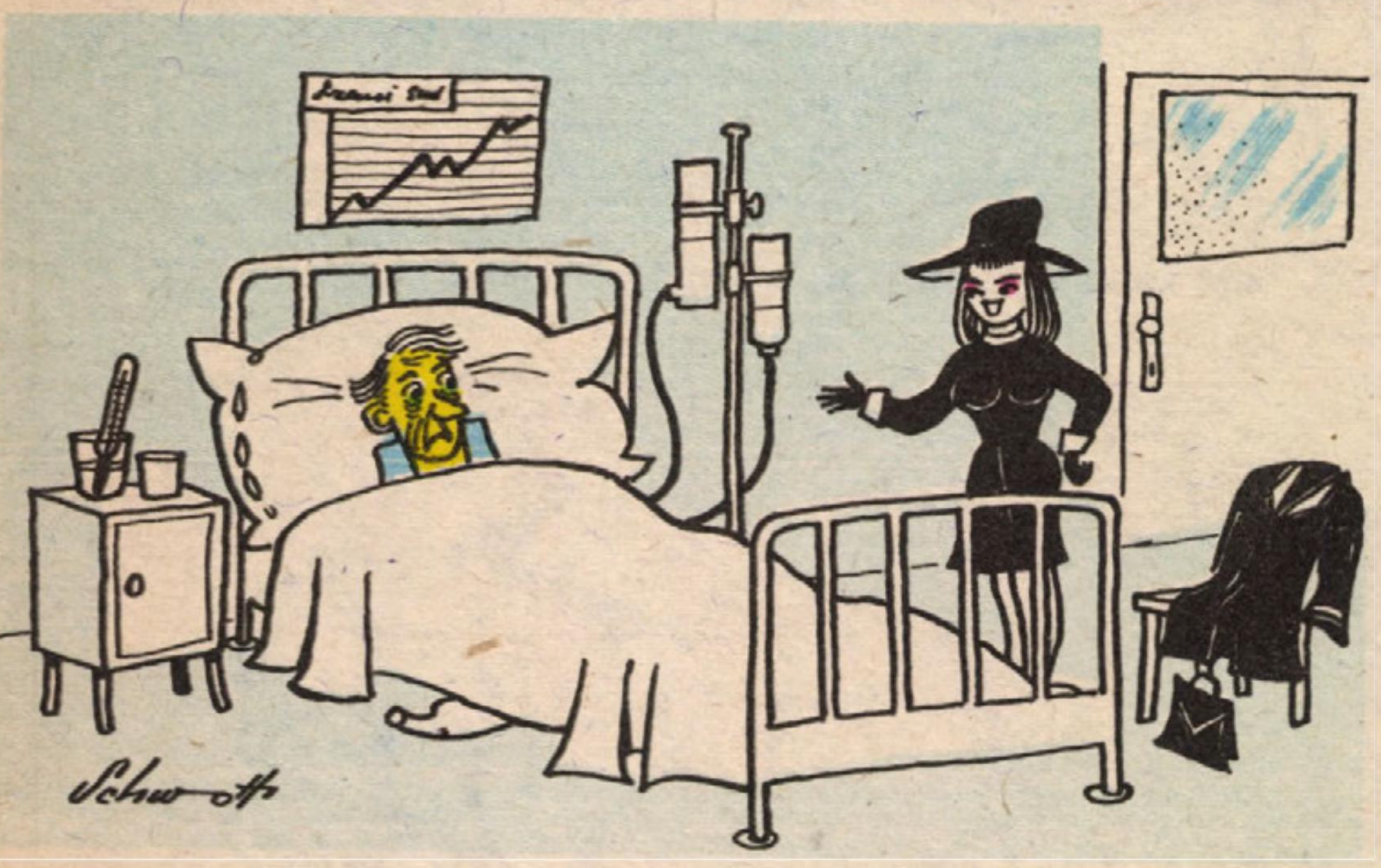
– Valami lelki sérülés érhette, hogy rám se néz!

PRECÍZ FŐNÖK

– Folytatnám még a letolóst, de sajnos, letelt a munkaidőm!...

FEKETE HUMOR

– Mit szólsz az új ruhámhoz?

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc

Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718

Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

•

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft. 1/4 évre: 22,50 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
78.2308/2-22 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.

Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25 504

ISSN 0134–0611

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A fakír bemegy egy vaskereskedésbe:

— Kérek ötezer szöget!

— Olyan sokat?

— Igen, mert a feleségem ágynemüt akar cserélni!

FINOM CÉLZÁS

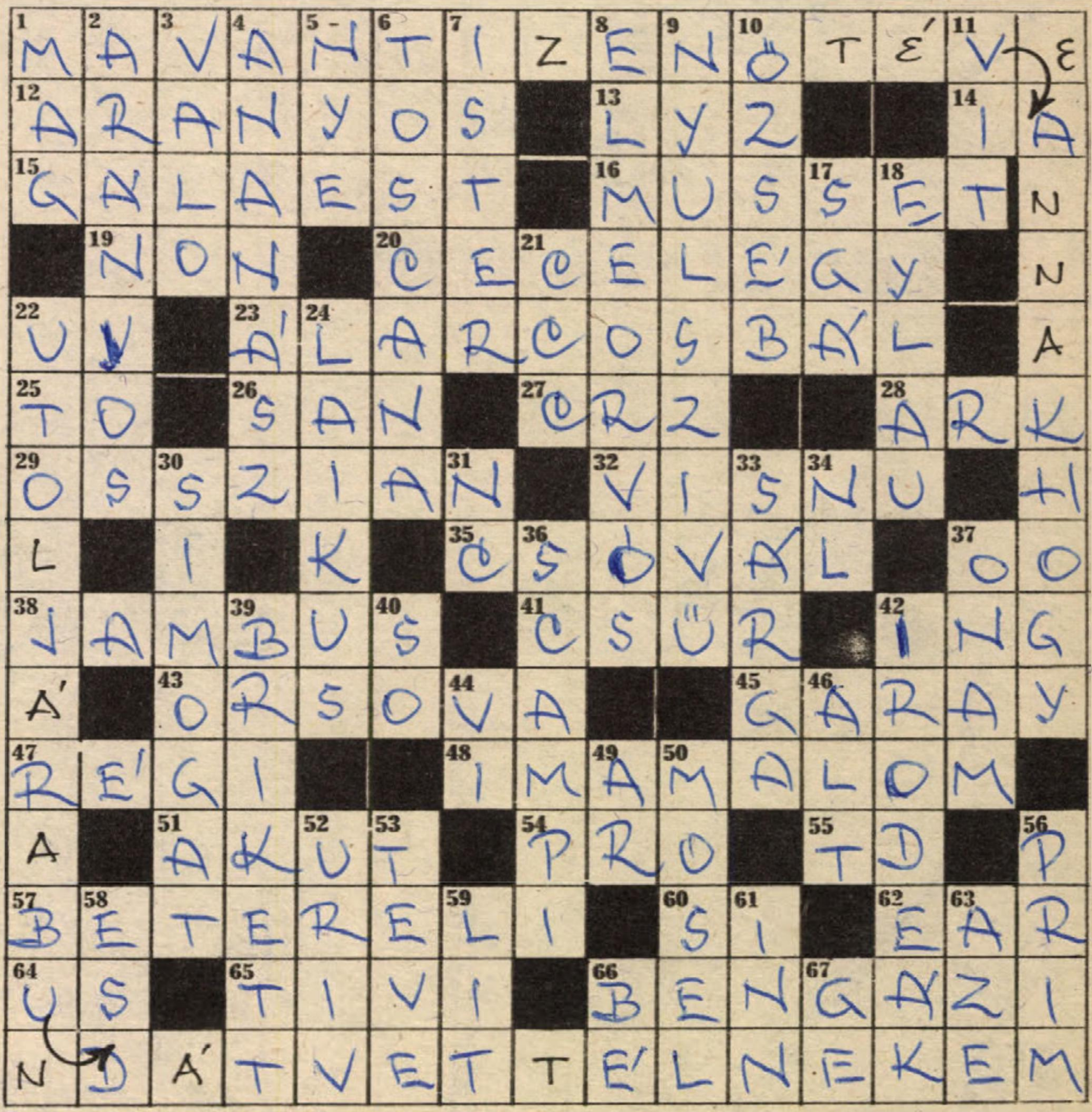
Kapornai este hazatérve egy tortát talál az asztalon, amelybe 15 szál gyertya van beszúrva. — Melyikünknek van ma a születésnapja? — kérdi meglepődve. — Egyikünknek sem — feleli a felesége, majd így folytatja: — Vízszintes 1 — függőleges 22. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb június 5-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

12. Főleg kisgyermekekre használt jelző
13. L. Y. Z.
14. P-vel: szesztartalmú innivaló
15. A műkorcsolyázó világbajnokság záró eseménye
16. Francia költő és drámaíró (1810—1857)
19. Nem — latinul
20. Rovar, az álomkór okozója
22. Brecht „hőse" (Arturo)
23. Verdi egyik operájának címe
25. Japán űrmérték
26. ... Marino
27. Ceruza egynemű betűi
28. Angyal-rang
29. Az ír irodalom legendás alakja
32. A hinduk háromszemélyű főistene
35. Fejet az ember, farkat a kutya
37. Azonos betűk
38. Antik versláb
41. Gazdasági épület
42. Fehérnemű
43. Dunai kikötőváros Romániában
45. „Az obsitos" költője
47. Nem új
48. A buddhista lámák által használt szerkezet
51. Heveny, hirtelen fellépő (betegség)
54. ... és kontra
55. T. D.
57. Este a puli a nyájat
60. Sporteszköz
62. L-lel: Shakespeare hőse
64. A 24. függ. vége
65. A hajdani arisztokrata-viccek egyik szereplője
66. Afrikai kikötőváros

FÜGGŐLEGES

1. A földbe kerül
2. A szép termet jelzője
3. Ami megfelel a tényeknek
4. Déligyümölcs
5. A pernye egyik fele
6. Olaszország egyik területe (hozzá tartozik Elba szigete)
7. A Duna ókori neve
8. Pszichiáter — magyarul
9. Nagyon gyáva
10. A pálosok rendjének alapítója (Eusebius)
11. Világifjúsági találkozó
17. S. G. A.
18. A napóleoni háborúk egyik legvéresebb csatájának színhelye
21. Azonos betűk
24. Nem szakképzett
30. A becézgetés egyik formáját műveli
31. N. C.
33. Szín
34. Hollandia jele az autókon
36. Ízletes tengeri rákfajta
37. Vissza: erdei törpe
39. Sajtolt szén
40. Fűszer
42. Hajdan nagyurak levelezését intézte
44. Karddal küzd
46. Női hang
49. Az argon jele
50. Folyó, Franciaországban ered, a Rajnába ömlik
52. Helység a Don mellett, a világháborúból számunkra szomorú emlékű
53. A sivatag hajója
56. Első szólam
58. Könyörög
59. A liter háromötöd része (?)
61. A Duna mellékfolyója
63. Vajon az?
66. B
67. A germánium vegyjele

GYÜMÖLCSBOLTBAN

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Bocsánatot kérek, ez kereskedés, nem pedig információs hivatal."

200—200 forintot nyert:

Takács József, 4932 Márokpapi, Józsei A. 7.
Porkoláb Efraimné, 4456 Tiszadob, Lenin 37.
Dekány Zsolt, 1215 Bp., Zsák Hugó 4.

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

VASVÁRI ANNA:

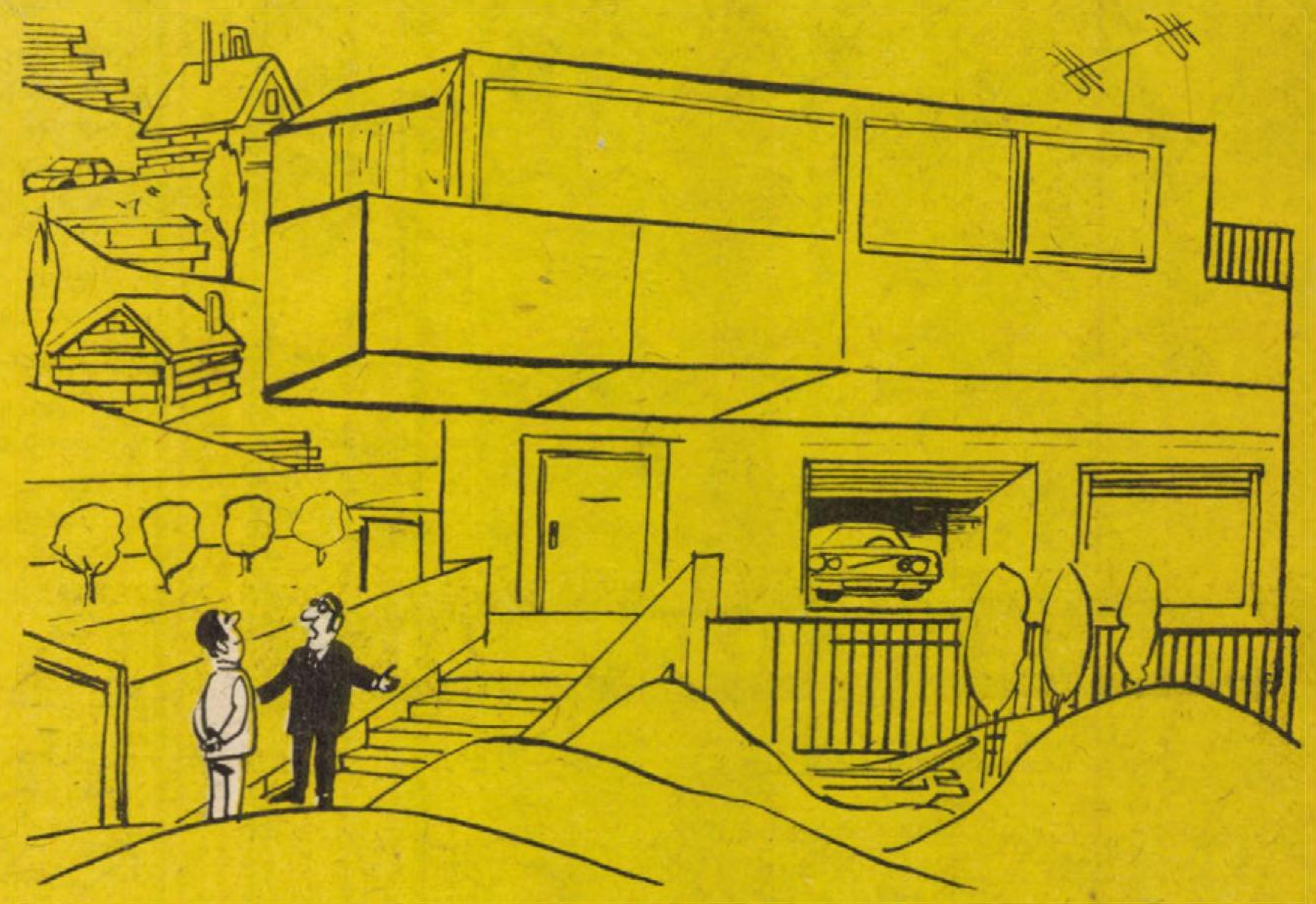
TIZENHATODIK OLDAL

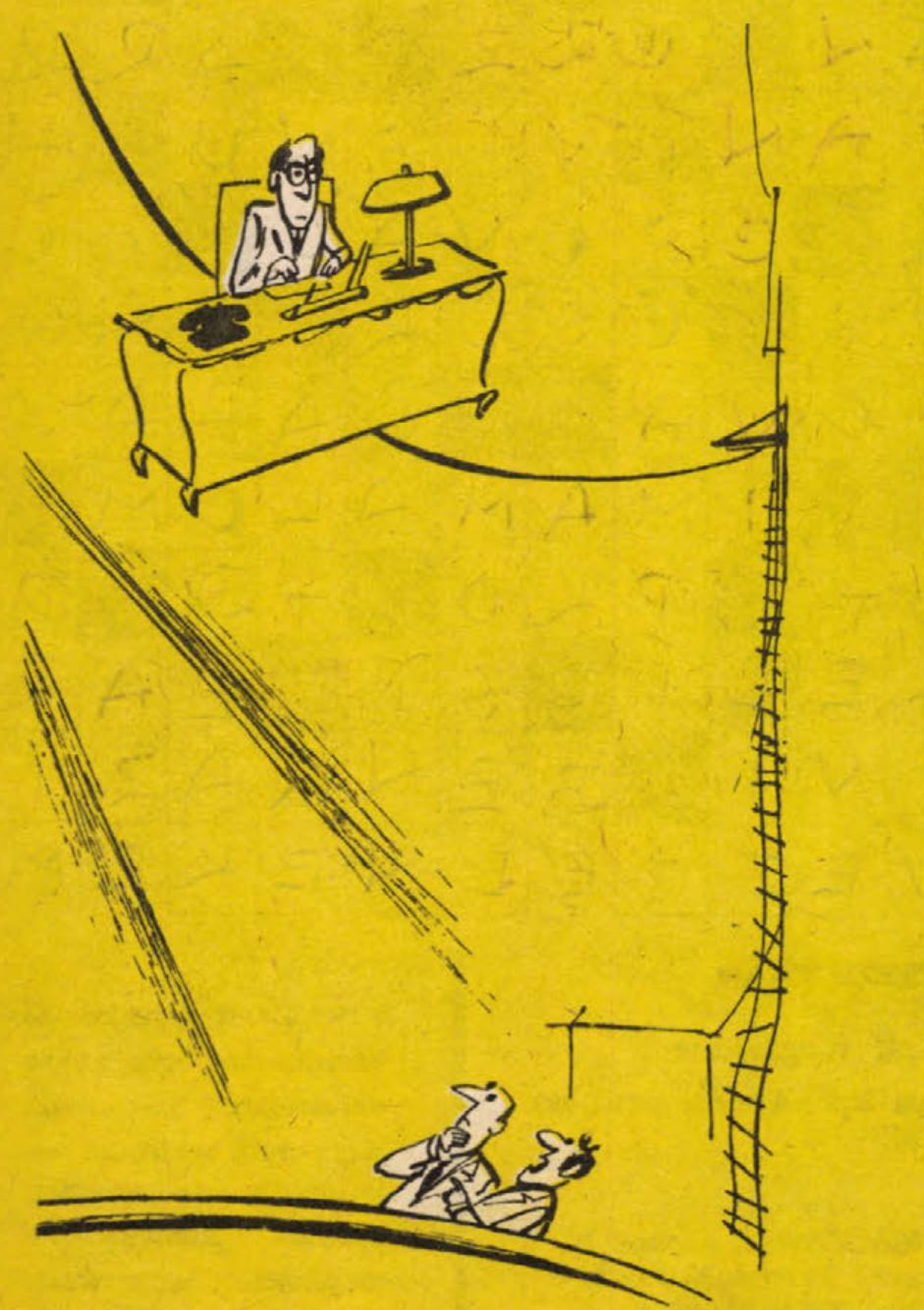
– Nem tudom, hol a férjem. Az utolsó trafipax fotót Karcagról kaptam.

KATASZTRÓFASÚJTOTTA TERÜLET

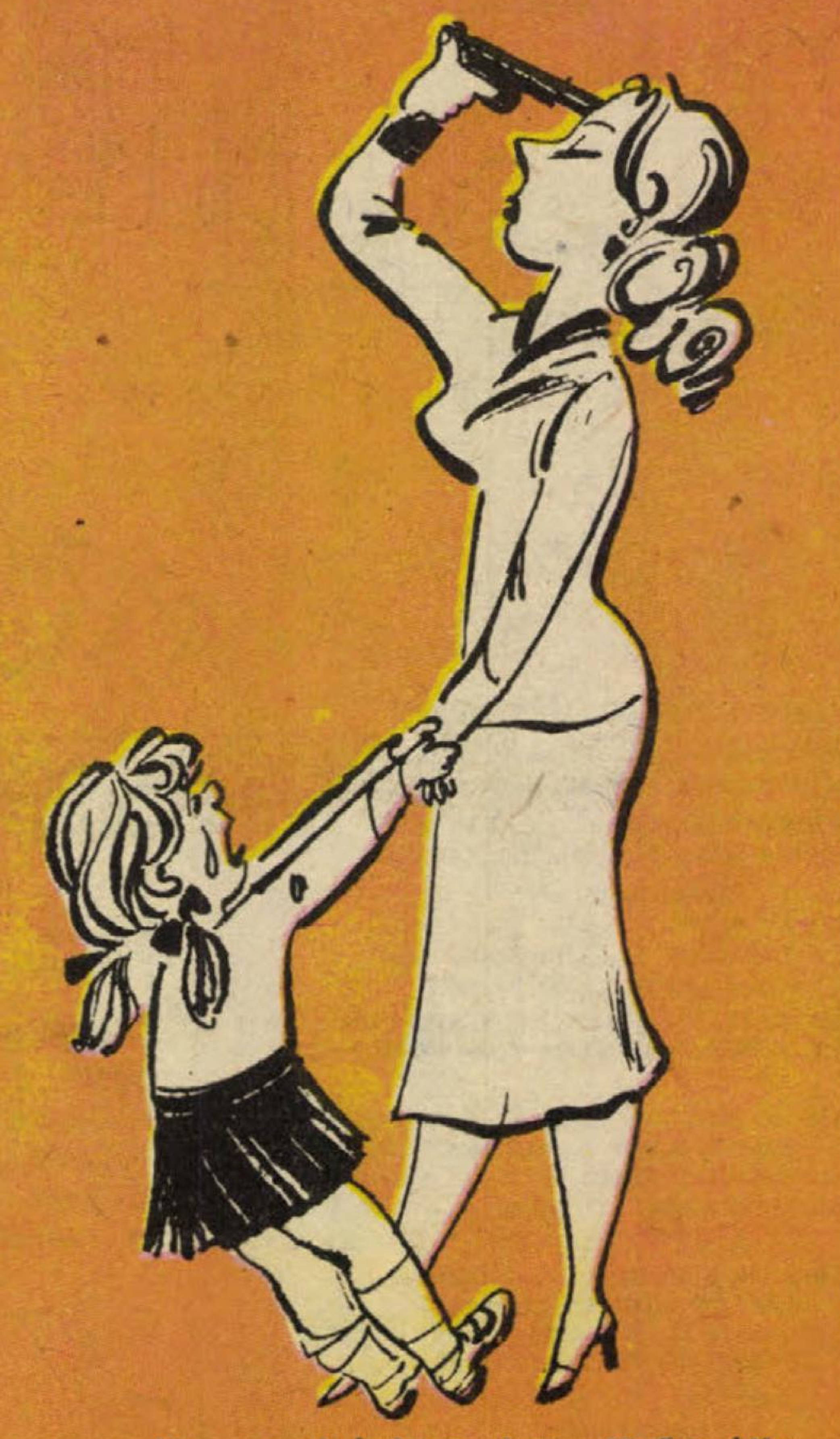

– Az istennek se kaptam kiutalást, kénytelen voltam saját erőből építkezni...

– Ki állhat mögötte?...

– Ne, anyu! Ígérem, hogy jövőre kijavítom!